

**DŽEK
SLEJD**

**BROJ
79**

ŠEUN

**CENA
100 DINARA**

**EDICIJA
DOK
HOLIDEJ
VANREDAN
BROJ**

LUPEŽI I PLAVA VEŠTICA

★ SEJN ★

DŽEK SLEJD

LUPEŽI I PLAVA VEŠTICA

NIŠRO FORUM·OOUR MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA
S E J N
Broj: 79

Glavni i odgovorni urednik:
Svetozar TOMIĆ

Urednik:
Zorka ĆIRIĆ

Naslov originala:
Jack Slade
THE RASCALS AND THE BLUE WITCH

Recenzija:
Miloš SIMIĆ

Prevod i adaptacija:
Miloš SIMIĆ

Lektor:
Olivera ŠIJAKI

Tehnički urednik:
Valerija SREDER

Naslovna strana:
Ferenc BARAT

Korektori:
Margit HORVAT-HARANGOZO
Iren GALAMBOŠ

Štampa: 4. XII 1985.
Tržište: 16. XII 1985.

Izdaje i štampa NISRO FORUM — OOUR MARKETPRINT, Novi Sad, Vojvode Mišića 1. Glavni i odgovorni urednik: Svetozar TOMIĆ. Urednik: Zorka ĆIRIĆ. Naslov originala: Jack Slade — THE RASCALS AND THE BLUE WITCH. Copyright: 1976. by Towe Publications INC, prema ugovoru sa GPA iz Minhena.

Oslobođeno osnovnog poreza na promet, mišljenjem Pokrajinskog sekretarijata za obrazovanje, nauku i kulturu SAP Vojvodine broj 413-12/79 od 28. II 1979. godine.

Šejn je osuo žestoku paljbu iz svoje „vinčesterke“. Od snažnih eksplozija zujalo mu je u ušima. Barut se dimio ispred njega i ometao mu da slobodno diše u kolibi.

Napolju je sijalo sunce. Napadači su se spremali za odlučujući napad. Bili su dosta oprezni, jer im je Zapadnjak kišom olova dao na znanje da neće tako lako da izađu na kraj s njim.

Međutim, napadači nisu odustali. Bili su, izgleda, čvrsto rešeni da tog visokog Amerikanca što pre pošalju đavolu u pakao.

„Vinčesterka“ škljocnu. Bila je prazna.

Marija je čučala u uglu prostorije pored jednog malog ormara i gledala ga svojim krupnim crnim očima.

— Šejne, ti se moraš predati — šaputala je ona. — Mnogo ih je protiv tebe, dragi. Upucaće nas ako ne dignemo ruke uvis.

Zapadnjak odmahnu rukom. Zgrabio je drugu „vinčesterku“ koja se nalazila ispred Marije.

Međutim, puška je bila prazna.

Okrenuo se i zgrabio patrone. Ubrzo je stao ponovo pored prozora i đavolski opasno zaprašio prostor ispred trojice Meksikanaca koji su hteli da iskoriste priliku i da se približe kolibi.

Jedna olovna kugla zviznu pored Zapadnjaka i zari se negde u suprotnom zidu kolibe.

Marija je počela da plače.

Zapadnjak se ljutito isceri prema njoj.

— Ne, Marija, neću se predati — viknu on. — Oni će me svakako ubiti i zato mi je svejedno kako ću umreti.

On doduše nije poznavao lično te monke napolju, ali je zato dosta čuo o bandolerosima. Njihov vođa zvao se Brave Himenez. Od tih nitkova niko ne može očekivati milost.

Pucnji iznenada prestadoše.

Zapadnjak samo jednim okom brzo pogleda napolje.

Nigde nije bilo nijednog sombrera.

Nekoliko trenutaka vladala je grobna tišina. A zatim je zagrmio preteći glas.

— Ehej, Gringo! Opali sebi metak u glavu! Biće ti lakše!

— Nikako! — doviknu Zapadnjak. — Bar ne pre nego što jednu kuglu zabijem u tvoju lobanju, Himeneze.

Meksikanac se pakosno smejao. Izgleda da se lepo zabavljao. Jer, on je svoju glavu sigurno čuvao negde u zaklonu, a pustio svoje ljude da oni obave opasan posao.

— Zapalićemo te, gringo! Krov te buvare srušiće se na tvoju glavu i ti ćeš se pretvoriti u pepeo!

— Ako još ima nekog od tvojih plašljivih kojota da nije napunio gaće, onda neka se pokaže s bakljom! Proći će kao bos po trnju!

Bravo Himenez opsova besno. Verovatno je u početku mislio da će kao od šale savladati visokog Amerikanca, koji se nalazi u kolibi.

Napolju nastade tišina.

Zapadnjak okrete glavu nazad i pogleda devojkicu koja je drhtala kao prut.

Pre dva dana kad je sreo u San Antoniju, ona nije bila tako plašljiva. Uspela je da ga zavede. Ali, Šejn se i nije mnogo otimao. Međutim, njoj ni na kraj pameti nije palo to da on zna ko je ona. Njeno ime je saznao od posrednika Sedrne brigade u San Antoniju.

Devojka se zvala Marija Soto. Njen otac Silao Soto bio je ranije guverner provincije Nuevo Leone. Njega su ubili nepoznati banditi i sada je tamo guverner bio neki čovek po imenu Huan Panuko za koga su svi tvrdili da je on samo neka marioneta u rukama čoveka koji je stvarno vladao pokrajini. Ali, čije su to ruke? To niko nije znao.

Kružili su glasovi da je to neka tajanstvena žena koja vuče konce iz guvernerskog dvorca u Montereju.

Marija Soto je u San Antoniju bila tako odlučna da osveti smrt svoga oca. Od te odlučnosti sada više nije bilo ništa ostalo. Od onog momenta kada su prešli granicu!

Ona je Zapadnjaka dovela u ovu kolibu koja se nalazila oko dvadeset milja severno od Montereja u blizini Sijenaga de Flores na jednom stenovitom obronku. Ovde su hteli da prenoće pre nego što idućeg dana poteraju konje dalje za Monterej.

Međutim, u sam osvit zore kolibu su opkolili banditi Himeneza.

Oni su potrošili gomilu olova i polomili sve prozore na kolibi da bi zaplašili Zapadnjaka.

— Dodaj ovamo, Marija — reče Šejn blagim glasom.

Ona odmahnu glavom.

— Ne boj se, devojkico — tešio je Šejn — sada se Bravo Himenez dogovara sa svojim ljudima šta da urade. Njemu je jasno da ćemo mu mi umaći čim padne noć. Preko dana ne može da nas izvuče iz ove jazbine.

— Ne poznaješ ti tog đavolskog Himeneza, Šejne.

— Pa šta onda. I Himenez ne poznaje mene i sigurno mu nije jasno s kim ima posla!

II

Banditi su pokušali još dvaput. Drugi put su upotreбили i vatru. Međutim, to su bili lukovi koje su sami na brzinu napravili i nijedna vatrena strela nije stigla bliže od deset jardi do kolibe.

Zapadnjak se smejaao.

Visoki čovek je već mislio da više nema opasnosti. Jer, napolju se spustio mrak i banditi su još samo povremeno pucali nasumce.

Međutim, ne lezi vraže! Zapadnjak odjednom oseti neko blago talasanje vazduha iza svojih leđa.

Okrenuo se brzo nazad.

Pomislio je da je neko od bandita ipak uspeo da se popne uz strome stene i prišunjavao se sa zadnje strane kolibe.

Nije bilo nikoga. Ali, vrata kolibe bila su otvorena. Šta to sada može da znači?

Marija je nestala!

Zapadnjak tiho opsova.

Od svih nevolja, samo mu je još to nedostajalo!

Šta je ta devojka smislila u svojoj glavi? Da će je Bravo Himenez poštediti ako se preda?

Šejn prođe kroz prostoriju i pogleda oprezno kroz prozor

Od Marije više nije bilo ni traga ni glasa.

Zatvorio je vrata i stavio poprečnu gredu iza njih. Zatim je ponovo prišao prozorima na prednjoj strani kolibe.

Već je bio pao mrak.

Zapadnjak je video neke senke i ispalio nekoliko metaka. Ali, u ovakvim uslovima bilo je jako teško pogoditi neki određeni cilj.

Visoki čovek ponovo napuni svoje „vinčesterke“.

Pomislio je na dva konja koji su pobegli sa mesta gde su bili vezani kad je počela pucnjava ujutru rano. Verovatno su ih banditi već uhvatili.

Prišao je zadnjim vratima.

Slegao je ramenima. Bio je siguran da u mraku ima veće šanse da umakne nego Meksikanci da njega uhvate.

Mora da su negde ostavili svoje konje, pomisli on. Naći će ih, svakako.

Polako je otvorio vrata i ponovo ih zatvorio za sobom.

Oprezno je prišao visokom zidu stena. Tu je za trenutak zastao i oslušnuo.

Čuo se šum. Znači, neki banditi nalaze se tamo gore na vrhu.

Šejn se nije iznenadio kad je ugledao kako je nešto sev-nulo. Vatrene lopte je prošla kroz vazduh i zaustavila se na krovu kolibe.

Visoki čovek napravio je levak od svojih šaka i doviknuo koliko ga grlo nosi.

— Ti prokleta kopile, Himenezel!

Meksikanac se smejaao.

— Sada si naš. Šejne! — odvratio on. — Izadi napolje da progutaš koju olovnu kuglu. To ti je ipak bolje nego da živ izgoriš tamo u buvari!

Taj pasji sin je znao njegovo ime. Znači, Marija je stigla kod njega.

Zapadnjak je stegao zube. Nečujno je klizio pored stena.

Himenezovi ljudi počеше ponovo da pucaju. Jedna kugla đavolski opasno pogodi mesto gde je Zapadnjak samo trenutak ranije stajao.

Visoki čovek se probijao gipko kao puma kroz mrak. Pri tom je koristio svaki zaklon. Vatra iz pušcanih cevi bandita povremeno mu je osvetljavala put.

Jednog trenutka se okrenuo nazad. Vatra je već bila zahvatila krov kolibe. Znači, uspeo je na vreme da umakne. Da je sada tamo loše bi se proveo.

Prvi Meksikanac koga je ugledao upravo je punio svoju pušku. Uz odsjaj vatre iz cevi nekog drugog bandita koji je pucao Zapadnjak je jasno video njegove konture.

Sejn se stvorio pored njega pre nego što je čovek uspeo da shvati šta se dogodilo. Već sledećeg trenutka Meksikanac je bio uspavan munjevitim udarcem visokog čoveka.

Uzeo je sombrero bandita i stavio ga sebi na glavu. Sada je imao i više municije.

— Hej, Sejne! — viknu Bravo Himenez. — Imaš poslednji pozdrav od Marije Soto! Ona se odlučila za život! Za život pored mene, gringo! Hajde, mačkice, kaži mu zbogom!

Marija Soto ciknu piskavim glasom. A zatim je počela da jeca.

Zapadnjak je čuo rzanje konja negde na drugoj strani od mesta gde se on nalazio.

Nadao se da je Bravo Himenez rekao istinu i da će poštediti život Mariji Soto. Osloboditi je sada iz njegovih kandži nije bilo moguće. Zapadnjak bi se upustio u borbu protiv desetak njegovih bandita, ali pedesetak meksikanskih glavo-seča je ipak za njega bilo jako mnogo.

Konji su se nalazili u jednoj uvali. Čuvala su ih dva strazaša. Nisu bili baš jako oprezni. Ali, to im je spaslo život. Jer, Sejn je bez po muke uspeo da im se približi i onesvesti ih udarcima otpozadi.

Njegov mrkov je još bio osedlan. Banditi dosad nisu imali vremena da njuškaju po njegovim bisagama.

Zapadnjak gurnu „vinčesterku” u bisage. Odvezao je životinju.

Skoro pola milje vodio je on polako mrkova za sobom, a zatim se vinuo u sedio i krenuo prema severu.

Jahati za Monterey bez Marije Soto bilo bi pravo samoubištvo. Osim toga, Bravo Himenez je sada znao njegovo ime i Marija mu je sigurno rekla da Sejn traži ubice od čijih ruku je nastradao Silao Soto.

Sve slabije je čuo pucnjavu iza svojih leđa.

Zapadnjak se iscerio kad je pomislio kako će izgledati Himenezovo lice kad ne bude našao njegov leš u spaljenoj kolibi.

Ali, visoki jahač se brzo uozbiljio.

Shvatio je da ga je Marija Soto jako lako nagovorila da učini tako veliku glupost. Nije bilo pametno da se uputi u Monterey bez priprema i potrebnih obaveštenja. Protivnik je bio jak i bilo je jasno da jedan jedini čovek ne sme lako da se upusti u jednu tako đavolski opasnu avanturu.

Marija Soto neće umreti. Zapadnjak je bio siguran u to. Jedino što nije mogao da spreči da je Himenez na silu ne odvede u svoj krevet.

Međutim, on se nadao da je Marija Soto u stanju da se odupre banditu dok se Zapadnjak ne vrati i spase je iz kandži tog okorelog lupeža.

III

Sive, sjajne oči gledale su ga preko ivice naočara sa debelim staklima. Čovek je bio ljut kao ris.

Zapadnjak se zavalio u fotelji koja se nalazila iza pisaćeg stoila i prekrsti ruke na svojim grudima. On je znao da je Eliot Keni ljut na njega. Uostalom, Zapadnjak nije došao na zakazani sastanak sa advokatom pre tri dana, jer se visokom čoveku učinilo da mu je Marija Soto bila važnija. A osim toga, on je mislio da ga je Sedma brigada poslala ovamo da bi otkrio ko je ubio guvernera pokrajine, oca Marije Soto.

— Vi niste plaćeni da razmišljate, mister Šejne — reče advokat i namršti se. — Prepustite vi to nama. Vi se držite onoga što vam je naređeno da radite. Jeste li razumeli?

Zapadnjak se kiselio osmehnu. Takvi tipovi kao što je Keni već odavno nisu mogli da izvedu Šejna iz takta.

— Ponekad mi pade na um pitanje, zašto vi lično niste to sami sredili. Keni — odvrati on. — Da vi možda niste takav čovek koji odmah napuni gaće čim ugleda cev revolvera koja je uperena u njega?

Eliot Keni je najpre prebledео, a zatim pocrveneо. Nakašljao se i promućao.

— Mi... he... Inali smo zakazan sastanak, Šejne! A...

— Mister Šejne! — prekide ga Zapadnjak.

— Onda i vi meni nemojte govoriti samo Keni! — frknu advokat.

Zapadnjak se isceri još jače.

— Ja sam samo jedan običan revolveraš, Keni. Vi ste obrazovan čovek i znate kako treba da se ponašate.

Eliot Keni udari pesnicom o sto.

— Dosta sa glupostima, mister Šejne! — huknu on. — Mi se nismo sastali da jedan drugog hvatamo za gušu, nego da se dogovorimo kako da izvršimo zadatak koji smo dobili!

Zapadnjak podiže obrve. Pomislio je na to kako bi bilo kad bi on svojom snažnom desnicom zgrabio tog žgoljavog, malog advokata! Sigurno bi ispustio dušu pre nego što Šejn uspe da ga dobro stegne.

— Onda kažite ono što imate, Keni. A nemojte zaboraviti, ja ne počinjem ako obaveštenja nisu sasvim tačna. Valjda ste to shvatili.

Žile na slepoočnicama Eliota Kenija nabrekoše. Ali, on nije rekao ništa. Preturao je neke papire, a zatim je opet pogledao preko gornje ivice svojih naočara.

— To što je ubijen Silao Soto nas se uopšte ne tiče — reče on. — To je bilo samo jedno prethodno obaveštenje za vas da biste shvatili onaj glavni zadatak. Niko vama nije naredio da krenete s Marijom Soto preko Rio Grande i da se upuštate u neku privatnu osvetu.

Zapadnjak zapali cigarilo i pusti oblak dima iznad stola. Keni se zakašlja.

— Predite najzad na stvar, Keni — reče Šejn.

— Silao Soto je bio jedan namćor — odvrati Keni. — Njegova smrt je u početku izgledala kao nešto dosta povoljno za Vašington. Međutim, došao je taj Huan Panuko za guvernera, a za njega niko živi ne zna čije interese taj čovek zastupa.

Šejn umalo nije zviznuo kroz zube.

Kenijeve reči su ga skoro ošamutile. Znači, opet politika! Zapadnjak je iz dna duše mrzeo takve zadatke, jer nigde nije bilo toliko prljavog veša kao kad je u pitanju ubistvo.

— Ja sam čuo pre nekoliko nedelja da u Nuevo Leonu ima nekih malih grupa pobunjenika koji su naoružani najmodernijim oružjem — mrmijao je Zapadnjak. — Ima li to neke veze sa ovom pričom o ubistvu guvernera?

Ken ga je pogledao popreko.

— Vi opet razmišljate, mister Šejne! — frknu on. — Zapravo nije jasno da vi treba da otkrijete ko stoji iza tog pajaca Huana Panuka koji izigrava guvernera u Montereju? Vašington želi da sazna to! I ništa više.

— A, zašto Vašington jednostavno ne pošalje nekog diplomatu koji će pitati tog čoveka šta se tu dešava?

Keni nije odgovorio.

— Vi ćete se vratiti natrag u Laredo — reče on. — Tamo ćete se povezati sa mister Harperom Džeksonom. On je pripremio sve za jednu ekspediciju za Monterej. Vi ćete učestvovati kao revolveraš. On, u stvari, i ne zna šta je njegov stvarni zadatak. Vas su preporučili kao pouzdanog čoveka i on će vam za vaše usluge platiti dvadeset hiljada dolara. Naravno, ako se vratite živi iz Montereja.

Šejn ovlaži svoje usne. Misli su se rojile u njegovoj glavi.

Ime Harper Džekson mu nije bilo nepoznato. I mala deca s obe strane reke Rio Grande čula su za „Hidalgo” Džeksona. On je bio vlasnik više rudnika srebra na obroncima Sijera Madre koje mu je Silao Soto oduzeo. Koliko je Zapadnjaku bilo poznato, ni Panuko se dosad nije usudio da te rudnike vrati „Hidalgo” Džeksonu.

Pričalo se da je Džekson isporučivao oružje pobunjenicima, a i danas se pronose glasovi da je on naredio da se ubije Silao Soto.

Znači, s tim čovekom će jahati!

Zapadnjak ustade.

Bilo mu je jasno da nema nikakvog smisla da dalje razgovara sa Kenijem.

— Trebalo je da mi odmah naspete čisto vino, Keni — reče on ljutito.

Pomislilo je na Mariju Soto koju sada sigurno zlostavlja okoreli bandit Himenez.

— Ja se držim uputstava koje sam dobio — odvrati Eliot Keni i namršti se.

— To mi liči na pokušaj da se izmisli neki izgovor — reče Zapadnjak.

Visoki čovek je zalupio vrata za sobom. Udahnuo je duboko vazduh. Osetio je olakšanje kad je izišao iz te zagušljive prostorije.

Sejn se provukao između kola i konja u velikom dvorištu. Niske adoba-kuće bile su obasjane sunčevim zracima. Odněkud je do ušiju visokog čoveka dopro pisak lokomotive. Ljudi su galamili.

Zapadnjak je odmah uočio da je „Hidalgo” Džekson posle gubitka svojih rudnika srebra na obroncima Sijera Madre morao jako brzo da stekne neki drugi bogat izvor prihoda. Jer, on je bio apsolutni gospodar svih linija za prevoz vodenim putevima južno od Teksasa. Sve svoje konkurente u tome je doveo do propasti.

Zapadnjak je stisnuo usne. Nije mu bilo prvi put da čuje jednu takvu priču. To je i on osetio nekada davno na svojoj koži. Njega i njegovog partnera je tada pregazila moćna firma koja se zvala „Veis Fargo”. I to na sasvim zakonit način. Njegov partner je oduzeo sebi život, a Zapadnjak je krenuo u beskrajnu borbu protiv nemilosrdne kompanije koja mu je zagorčala život.

Visoki čovek odmahnu glavom. Nije više hteo da muči svoje srce tim davnim uspomjenama.

Osvrnuo se na sve strane. Tu negde u niskim kućama mora da se nalazi i Džeksonova kancelarija!

Zapadnjakovo oštro oko videlo je sve. Primetio je nekoliko momaka grubih crta lica i mračnog izgleda.

Iscerio se za trenutak. Jer, jedan od tih tipova kao da nije ni za trenutak ispuštao Zapadnjaka iz vida.

Sejn potera svoga mrkova prema jednoj kući od čijih su se prozora odbijali jarki sunčevi zraci.

Nekoliko oseđanih konja bilo je privezano za poprečnu gredu, a nešto dalje, u senci nadstrešnice jedne zgrade stajala je kočija.

Zapadnjak sjaha iz sedla kad je zaustavio mrkova ispred kuće.

Tek tada je pročitao natpis „kancelarija”.

Sada se još jednom osvrnuo. Odmah je uočio revolveraša koji ga stalno prati. Čovek mu se približavao zaobilaznim putem.

Zapadnjak je krišom motrio tog momka.

Odmah je primetio da njegov revolver nije bio sasvim uvučen u futrolu. Koštana drška gvozdurije štrčala je nešto malo u stranu.

Sejn je često imao priliku da vidi momke koji tako nose pištolje. Mrzeo je to i govorio je da mu ti nadmeni momci liče na majmune. Međutim, znao je dobro da baš oni jako spretno rukuju oružjem.

Na glavi revolveraša nalazio se ulubljeni sombrero. Bio je izvezen i presijavao se kad bi mahnulo glavom. Nosio je izbleđelu košulju i otrcane pantalone. Jedino je crni kožni pojas za revolvere bio nov.

Opasan čovek, pomisli Zapadnjak.

Sejn je bio siguran da je već čuo njegovo ime, mada ga dosad nikada nije sreo.

Zapadnjak nije sačekao da mu se momak približi već je brzo krenuo uz stepenice.

Tog trenutka otvorila su se vrata kancelarije i neki mali, dežmekast čovek izašao je napolje.

Izgleda da nije primetio Zapadnjaka. Huknuo je ljutito i uputio se prema kočijama.

Visoki čovek uđe u kancelariju. Čuo je zvonki ženski glas.

— Trebalo je da mu platiš više tu kočiju, tata.

— Zašto da mu platim više za nešto što mi uopšte nije potrebno — oglasio se neki muškarac.

Šejnove oči se još uvek nisu bile navikle na polumrak u prostoriji. Ugledao je samo konture nekog džinovskog čoveka, koji je bio viši čak i od njega. Glas tog diva od čoveka zvučao je grubo i hladno.

Žena se okrenula prema Šejnu.

Oskudni sunčevi zraci koji su prodirali kroz uzani prozor osvetlili su njeno lice.

Nebesa, da li je to moguće! Kakav raj za oči! Pa takvu lepotu odavno nije sreo!

Sa maznog lica posmatrale su ga krupne kestenjaste oči, a tek crna kosa! Još kad je zagledao rumene usne i blago povijene obrve, Šejnu se učinilo da mu klecaju kolena. Pomislio je da možda on to sanja.

Međutim, njegov pogled je kliznuo naniže.

Ispod bolero-jaknice video je haljinu. Ramena su bila obnažena, a duboki razrez u obliku srca spuštao se daleko, daleko dole niz razdeljak između čvrstih grudi.

Sada se prema Zapadnjaku okrenuo i taj snažni džin od čoveka.

— Tako drsko me niko dosad nije gledao — reče mlada žena baršunastim glasom od koga se Šejnu zavrtelo u glavi. Jedva je uspeo da se pribere.

— Volim lepotu, mađam — odvrati Zapadnjak.

Samom sebi se čudio kako je uspeo to da kaže mirno.

— Izbaci ga napolje, Durango! — fiknu džin koji je stajao pored mlade žene. Ona je mogla imati samo malo više od dvadeset godina.

Zapadnjak oseti hladan vetar na svom vratu. Znači, vrata kancelarije su se otvorila.

Još pre nego što je džin viknuo. Zapadnjak je znao ko je ušao u kancelariju

Durango!

To ime je jako dobro bilo poznato Zapadnjaku. Doduše, taj čovek je bio Teksašanin, ali je veći deo svoga života proveo u Meksiku. On je bolje govorio španski nego engleski.

Šejn podiže svoju desnu ruku i udalji je od tela da bi pokazao revolverašu da nema neke zle namere. Ali je ipak stao u stranu kako bi mogao da motri i na džinovskog čoveka i na revolveraša.

Durango nije izvadio svoj revolver iz futrole. Međutim, njegova ruka je bila iako blizu drške tog opasnog gvožđa.

— Čuo si šta je kazao mister Džekson, stranče — reče revolveraš pretećim glasom. — Ispari odmah odavde! Inače ćeš izići iz kancelarije s nogama napred.

Zapadnjak je krajičkom oka video podrugljiv pogled mlade žene. Očigledno je bila radoznala šta će Šejn uraditi.

Šejn pogleda džinu u oči. Znači, to je taj „Hidalgo” Džekson? Čovek koji uzima sve što mu se dopadne, a da pri tom ne pita da li je to što želi za sebe slobodno. On je plaćao za sve što je uzimao, ali nije dozvoljavao da mu se neko suprotstavlja. Oni koji su odbili da mu ispune želju, većinom nisu živeli dugo.

Zapadnjak je mrzeo ljude koji svoj put u životu krče grubošću i varaju ljude oko sebe. Pomislio je na malu Mariju Soto čijeg su oca ubili.

Da li je to ubistvo naručio „Hidalgo” Džekson? Da li je naredio da Soto krene na onaj svet kako bi ponovo dobio svoje rudnike srebra?

— Ja sam došao ovamo da razgovaram s vama, mister Džeksone — reče on.

— Čuo si šta sam rekao — obrati se džin revolverašu. Okrenuo se na drugu stranu.

Zapadnjak je reagovao munjevito. Njegova desna ruka se odjednom ispruži napred.

Revolveraš je bio već dopola izvukao svoje gvožđe iz futrole kad ga je pogodila Šejnova pesnica. Durango pade preko pisaćeg stoja.

Zapadnjak se već sledećeg trenutka stvorio pored njega i izbio mu revolver iz ruke.

Za vreme kratke borbe Šejn nije ispuštao iz vida snažnog džina. Bio je već jako mnogo čuo o Džeksonu i nikako nije smeo da potcenji tog opasnog čoveka.

Džekson je nosio revolver u futroli ispod leve ruke. On je bio neverovatno vešt da potegne opasnu gvožđuriju, ali iznenađenje što njegov revolveraš nije uspeo da sredi Šejna koštalo ga je skupo. Izgubio je dragocene sekunde. Njegova ruka s opasnom pucaljkom nije stigla ni na pola puta, a cev Zapadnjakovog „remingtona” je već bila uperena u njegove grudi.

Okrenuo se prema Šejnu i vratio svoj top u futrolu.

— Ne diraj tu stvarčicu, Durango! — viknu Šejn kada je revolveraš pokušao da se sagne i uzme svoj pištolj.

Zapadnjak vrati svoj revolver u futrolu.

— Nisam došao ovamo da me progutate kao neki lak zalogaj, ili da me upuca jedan revolveraš druge klase — nastavi Zapadnjak mirno. — Mene šalje Keni iz San Antonija.

Oči džina se suziše.

— Šejn? — upita on.

Zapadnjak klimnu glavom.

— Da, taj sam!

— Sto mu gromova, pa zašto niste to odmah rekli? — upita Džekson ljutito. — Kako ste stigli ovamo? Čuo sam da ste onamo preko u Nuevo Leonu imali nekih neprilika.

Šejn nabra čelo. Rado bi pitao odakle to Džekson zna, ali se uzdržao.

— Bio sam kod Kenija — odgovori on, ne obazirući se na primedbu Džeksona. — On mi je rekao da imate neki posao za mene koji će biti dobro plaćen.

Džekson pogleda Duranga.

— Ostavi nas same, Durango — reče on grubim glasom.
— I ti, Ketj. Imam nešto da razgovaram sa Šejnom.

Durango je odmah napustio prostoriju. Ketj Džekson je malo oklevala. Očigledno da je nasledila nešto od tvrdoglavosti svoga oca. Prkosno je stegla svoje rumene usne. Ali, oštar pogled njenog oca slomio je otpor mlade lepotice. Zabcila je glavu unazad i izišla napolje.

— Sedite, Šejne! — promrmlja Džekson i uputi se prema fotelji koja se nalazila iza pisaćeg stola. — Meni se dopalo kako ste se vi obračunali sa Durangom.

Zapadnjak sede.

— Nemojte mi laskati, Džeksone — reče on. — Kažite mi šta zahtevate od mene. Ako mi se posao dopadne, onda ćemo se lako dogovoriti. Ako ne, onda ja već danas jašem dalje. Ovde u Laređu ima jako mnogo prašine.

— Keni vam je već rekao da plaćam dvadeset hiljada, zar ne? — upita Džekson.

Zapadnjak potvrdno klimnu glavom.

— Jeste. Ali, nije mi rekao kakvu uslugu tražite za te teške dolare, Džeksone.

„Hidalgo” Džekson se nagnuo napred.

— Za jednog takvog čoveka kao što ste vi, to je dečja igra što očekujem od vas — reče on. — Nameravam da odem u Monterey. Na žalost, Meksikanci nisu jako raspoloženi da pregovaraju sa mnom pošto misle da sam ja godinama iskorišćavao njihov narod.

— Vi ste imali nekoliko rudnika srebra u planini Sijera Madre, zar ne?

— Još uvek ih imam — odvrati Džekson oštro. — Uzeli su mi ih samo na kratko vreme, to je sigurno. Imam papir koji je lično potpisao Benito Huarez!

— Huarez je već davno mrtav.

— Ja to znam, do đavola! Ali, pravo mora ostati pravo. Osim toga, morate malo da vidite Sijera Madre. Ljudi kukaju kao sinje kukavice. Kad su radili za mene, bilo im je mnogo bolje nego sada.

Zapadnjak nije odgovorio. Nije znao šta se dešava u Sijera Madre. A da postoje još neke vrednosti u životu osim novca i bogatstva, to jedan takav čovek kakav je bio Džekson, svakako ne bi mogao da shvati.

— Kažite vi meni šta ja treba da radim da bih zaslužio tih dvadeset hiljada dolara? — upita on.

— Ništa drugo — reče Džekson — sem da me pratite na putovanju u Monterey i da se brinete o tome da me neki drumski razbojnik ne upuca iz zasede. Eto, to je sve.

Zapadnjak je podozrivo gledao džina.

— Durango nije loš — reče on tiho. — Osim toga, on se u Meksiku snalazi mnogo bolje nego ja. Zato mi i nije jasno zašto ste hteli da vas još i ja pratim?

Džekson odmahnu rukom.

— Koliko je Durango dobar, to ste vi meni pokazali pre nekoliko minuta, Šejne. Ja neću da putujem u Meksiko sa jednim ili dva revolveraša, već sa čitavom armijom. Taj Huan

Panuko mora osjetiti što to znači kad ga priklješti Džekson kome je stao na nožni palac.

— A, da li ste to pokazali i Sotonu? — upita Šejn.

Usta snažnog čoveka su ostala otvorena. Za trenutak je ukočenim pogledom buljio u Šejna, a zatim se njegovo lice razvedrilo. Počeo je da se smeje.

— Je li ta mala divlja mačka pokušala da vas namagarči? — upita on kad je uspeo da se smiri. — Da li ste vi zato iahali u Monterey da biste sa Panukom sklopili savez protiv mene?

Zapadnjak je znao da mora biti davolski oprezan. Ako Džekson pretpostavlja da je nešto tako moguće, zašto mu nudi posao?

— Marija Soto je simpatična devojka — odvrati on.

— Poznajem tu vrstu devojaka. Jako dugo sam bio tamo preko. Te male mačke izgleda imaju vatru u krvi. Nije ni čudo što ste podlegli njenim čarima. Ali, zašto je niste doveli natrag sa sobom?

Zapadnjak sleže ramenima.

— Bravo Himenez me je bio gadno priklještio — mrm-ljao je Zapadnjak sebi u bradu. — Imao sam muke da spasem svoj goli život. Mariju su uhvatili. Ali, ja ću je osloboditi čim budem završio posao kod vas.

Zapadnjaku nije promaklo kako su se Džeksonove trepavice pomerile kad je pomenuo ime Bravo Himenez. Možda džin i nije bio obavešten baš o svemu što se dešava.

— Dobro, Šejne — reče Džekson i ustade. — Ako vam je nešto potrebno obratite se mom snabdevaču. Sutra u osvit zore polazimo. Molim vas da budete tačni. Onda ću vas upoznati s ostalim ljudima.

Zapadnjak klimnu glavom. Uzeo je svoj sombrero i izišao iz kancelarije.

Na stepeništu je stao i osvrnuo se na sve strane. Većina zaprega sa mazgama bila je već napustila dvorište. Nije bilo gužve kao kad je dolazio.

Pored njegovog mrkova stajao je neki mali Meksikanac. Dečak nije mogao imati više od dvanaest godina. Šejn je hteo da ga opomene da se čuva, pošto mrkov zna da bude opasan i da ujede onoga ko mu se suviše približi. Međutim, izgleda da su se dečak i zivotinja već sprijateljili.

Mali Meksikanac pogleda Šejna kad mu je visoki čovek prišao.

— Da li ste vi mister Šejn? — upita on.

Zapadnjak potvrdno klimnu glavom. Da li je moguće da se već pročulo da se on nalazi u gradu?

Dečak mu pruži neki ključ i zatvoren koverat.

— Ovo je za vas — reče.

Zapadnjak je iznenađeno gledao ključ koji je visio na maloj mesinganoj pločici. Zagledao je bolje. Na pločici je bila urezana brojka „17” i ime „Border” hotel.

Izvadio je dolar iz džepa svojih pantalona i pružio ga dečaku.

Mladi Meksikanac se osmehnu i uze dolar.

Kada je Šejn izvadio i drugi dolar dečakove oči su se raširile kao da hoće da izađu iz očnih duplji.

— Ovo možeš zaraditi ako odvedeš mrkova u štalu „Border” hotela. Izgleda da ste se već zbližili, zar-ne?

— Da li smem da ga jašem? — upita dečak.

Šejn klimnu glavom i dobaci mu dolar.

— Evo, uzmi i ključ. Kaži tamo da bisage i „vinčesterku” odnesu u moju sobu. Je li jasno, momče?

— Si, senjor! — osmehnu se dečak.

Već sledećeg trenutka mali Meksikanac se našao u sedlu mrkova koji je bio mirniji nego ikad. Dečak je izgleda stvarno umeo da bude umiljat prema životinjama.

Zapadnjak ga je otpratio pogledom, a zatim je otvorio koverat.

Unutra se nalazio jedan papirić.

„Do večeras”, stajalo je na njemu. Kao potpis stajalo je samo slovo „K”. To može biti samo Ketí Džekson. pomisli Šejn.

Visoki čovek se isceri. Kako izgleda on je đavolski jako zapeo za oko Džeksonovima. Ocu je bio potreban njegov brzi revolver, a kakve namere s njim ima njegova kćerka, to je već bilo jasno kao dan.

V

Zapadnjaku ni na kraj pameti nije palo da celo veče sedi u sobi i čeka Ketí Džekson. Hteo je da joj pokaže da on nije čovek koji se upeca na prvu udicu na koju naiđe.

On je sedeo u zadnjoj sobi prepunog „Rio Grande” saluna i kockao se. Već je bio dobio više od dve hiljade dolara na pokeru. Bila je to zabavna igra, jer kockar koji je sedeo za stolom izgleda da je bio pošten momak i nimalo nije zavidio Zapadnjaku što dobija. A oni koji su gubili bili su poslovni ljudi i rančeri iz okoline kojima nije bilo toliko ni važno što novac menja vlasnika, jer su želeli da učestvuju u jednoj tako oštroj igri i zato su s osmehom plaćali.

Napred u sali saluna je vrilo. Zapadnjak je sedeo tako da je mogao da pogleda kroz vrata kad je neko odlazio da donese nešto za piće i kad se vraćao.

Kad su se jednom vrata otvorila Zapadnjak se trže. Ugledao je jednog Meksikanca koji mu se učinio đavolski poznatim. Zamislio se i setio se gde je video tog momka.

Sada je bio siguran. Video je to lice ispred kolibe u kojoj je Bravo Himenez iznenadio njega i Mariju Soto. Momak je pripadao Himenezovim bandolerosima.

Zapadnjak se izvinio i ispao iz igre.

— Mene napolju neko čeka, džentlmeni — reče on i osmehnu se. Sav svoj novac je stavio u džep, jer nije bio siguran da će imati priliku da ponovo sedne za ovaj sto.

Kockar je izgleda bio zadovoljan što je Šejn ispao iz igre. Verovatno je pretpostavljao da će sada vrlo lako pokupiti novac ostalim učesnicima u igri.

Zapadnjak je već sledećeg trenutka prestao da misli na

igru. On je oprezno otvorio vrata i neprimetno šmugnuo iz prostorije. Meksikanac mu je bio okrenut leđima.

Visoki čovek se polako probijao kroz gomilu ljudi koji su galamili i smejali se. Bio je odlučio da izađe iz saluna. Jer, ovde u gužvi svakako nije bilo dobro da se obračuna s tim Meksikancem. Lako bi moglo doći do toga da stradaju nevinu ljudi.

Napolju na stepeništu Šejn se osvrnuo unaokolo. Na suprotnoj strani ulice video je nekoliko momaka. Držali su svoje konje za uzde. Njihovi pogledi bili su upereni u vrata saluna. Izgledalo je tako kao da nekog čekaju.

Zapadnjak se skloni malo u stranu. Zapalio je cigarilo i krajičkom oka posmatrao momke. Izgleda da oni nisu obratili pažnju na njega.

Pošto je povukao nekoliko dimova Šejn je nastavio da korača dalje. Uskoro je nestao u mračnoj senci jednog uskog prolaza između dve kuće. Odatle je mogao dobro da vidi salun. Nikako nije mogao da se oslobodi osećanja da postoji neka veza između onog Meksikanca u salunu i momaka koji su stajali pored svojih konja, a koji su takođe bili Meksikanci.

Nije prošlo ni pet minuta, a pokazalo se da je njegova pretpostavka tačna.

Meksikanac iziđe iz saluna. Zapadnjak ga je poznao po njegovim dugim brkovima, čiji su krajevi štrčali čak ispod brade. Čovek je prešao preko ulice i stao pored momaka koji su držali konje za uzde. Nešto su se dogovarali, a zatim zajedno krenuli niz glavnu ulicu. Potom su skrenuli u sporednu ulicu. Tamo se nalazila Džeksonova kancelarija! Šta to treba da znači?

Zapadnjak je oprezno krenuo za njima.

I, izgleda da je đavolski bio u pravu. Meksikanci su ušli u dvorište pošto im je prethodno uspelo da bez ikakvog šuma otvore kapiju. Jedan od njih je ostao da čuva stražu.

Šejn pređe na drugu stranu ulice i izgubi se u senci kuće ispred koje je stajao stražar. Kretao se polako napred prema mestu gde je stajao Meksikanac. On nije verovao da banditi idu da nešto ukradu. Pretpostavljao je da oni žele da bace u vazduh sve Džeksonove zgrade zajedno sa kancelarijom ili da sve to zapale.

Pitao se kakva li to veza postoji između „Hidalgo” Džeksona i Bravoa Himeneza!

U svakom slučaju, Zapadnjak nije hteo da sedi skrštenih ruku. Nešto mora da preduzme. A osim toga, hteo je da pita brkatog Meksikanca šta je Himenez uradio s Marijom Soto.

Sada je već bio udaljen samo pet koraka od stražara koji je gledao u dvorište.

Meksikanac je izgleda osetio neki čudan treptaj vazduha. Ali, sada je već bilo kasno za odbranu. Cev Zapadnjakovog revolvera spustila se već sledećeg trenutka na njegovu glavu i on se sruši na zemlju. Pri tom je samo tiho uzdahnuo.

Zapadnjak ga je odvuкао u jednu senku. Nadao se da se neće tako brzo probuditi iz nesvestice da može da opomene ostale.

Visoki čovek uđe u dvorište. Približavao se polako ko-

njima koji su stajali malo po strani od službene zgrade. Gomile sanduka i buradi štitile su ga od pogleda iz dvorišta.

Stao je. Iznenadio se. Bio je siguran da su banditi bacili oko na Džeksonovo sklonište, ali tamo se ništa nije micalo.

Uspravio se, ali se brzo sagnuo. Njegovo oštro oko primetilo je neku senku pored bočne strane zgrade. Ubrzo su se pojavile još tri. Znači, tu su Meksikanci. Zapadnjak se prisećio da se tamo nalazi jedan prozor.

Već sledećeg trenutka oni su se našli ispred vrata. Jedan od njih je prišao bravi i samo za nekoliko sekundi uspeo je da je otvori. Gurnuli su polako vrata i njih trojica udoše unutra.

Covek koji je ostao napolju pogledao je prema kapiji. Kao da mu je nešto bilo sumnjivo, jer tamo je stajao samo konj, a stražara nije mogao da vidi. Krenuo je oprezno prema kapiji. Pri tom se stalno osvrtao na sve strane. Ali, morao je da prođe pored Šejna i tu je bio kraj. Zapadnjaku nije bilo teško da ga onesvesti udarcem revolvera. Meksikanac je pao kao vreća.

Samo nekoliko sekundi kasnije Šejn se našao pored vrata kancelarije. U velikoj prijemnoj prostoriji ugledao je senke. Međutim, sada su se otvorila jedna vrata na zadnjoj strani sobe. Po veličini senke koja se pojavila u noćnoj košulji Zapadnjak je prepoznao da to može biti samo „Hidalgo” Džekson.

— Progutaj ovo! — riknu jedan od Meksikanaca.

Još pre nego što je uspeo da povuče obarač svoga revolvera oglasio se Šejnov „remington”.

Kugla pogodi brkatog Meksikanca u ruku. Ali, bandit je ipak uspeo da povuče obarač i metak flijuknu prema vratima gde je stajao Džekson.

Zapadnjak je pucao još jednom. Cev je bila uperena prema senci koja se pojavila na prozoru.

Kroz noćnu tminu prolomi se krik.

Sada se već bio pribrao i čovek džinovskog rasta. Kriknuo je besno i bacio se na dvojicu Meksikanaca koji su skamenjeni stajali pored prozora. Uhvatio ih je za ruke i tresnuo ih o zid. Jedino je brkati nitkov uspeo da izbegne napad snažnog čoveka. On se sagnuo i Džeksonova pesnica prohuja iznad njegove glave. Međutim, uspeo je da stigne samo do vrata. Tamo je stajao Šejn.

Brkati Meksikanac je naleteo na Zapadnjakovu desnicu i tu je bio kraj. Bandit je pao i više se nije micao.

„Hidalgo” Džekson upali lampu. Osvrnuo se unaokolo i opsovao kad je primetio da su svi napadači Meksikanci.

Iz dvorišta su se čuli glasovi.

Liudi su trčali sa svih strana. Dovukli su i onesveščene Meksikance.

Durango se pojavio na vratima. Odgurnuo je Šejna u stranu i ušao unutra.

— Da li je sve u redu, mister Džeksone? — upita on grubim glasom.

— Jeste, ali ne tvojim zaslugom! — frknu Džekson. — Da

nije bilo Šejna ti prokleti banditi bi me upucali kao prerijskog zeca.

Durango pogleda Zapadnjaka i namršti se.

Šejn sieže ramenima. Uostalom, nije on bio kriv što je prepoznao brkatog Meksikanca u salunu i što je sasvim slučajno naišao na tog bandita.

— Ovog čoveka ćete prepustiti meni, mister Džeksone — reče i podiže obrve.

Džinovski čovek ga iznenađeno pogleda.

— Da li vi njega, možda, poznajete? — upita.

Zapadnjak klimnu glavom.

— On je iz bande Bravoa Himeneza — objasni Šejn. — Verovatno mi može reći šta su uradili s Marijom Soto.

Brkati Meksikanac se naslonio na ruku i pokušao da se podigne. Uspelo mu je. Međutim, u njegovoj desnoj ruci sevnula je oštrica noža i on je munjevito krenuo napred.

Zapadnjakova noga se ispružila.

Međutim, ne lezi vraže. Tog trenutka pade pucanj. Sevnula vatra iz cevi Durangovog revolvera.

Kugla se zaustavi u grudima Meksikanca. Brkati čovek zatvori oči i pade na pod. Zatim je još jednom prodrmao glavu i okrenuo se na leđa.

Šejn opsova gadno. Odmah je video da je Meksikanac mrtav čovek.

— Zašto se mešaš u ono što te se ne tiče, Durango? — upita Zapadnjak ljutito.

Durango je već bio ponovo napunio revolver i vratio ga u futrolu. On se ponašao kao da nije čuo šta je Zapadnjak kazao.

— To je Pedro Gomez, pacov koji na svojoj duši ima više od stotinu ljudi. Već dugo čekam priliku da mu zabijem olovo u telo.

Džekson je zgrabio jednog od dvojice nitkova koji su ležali na podu i podigao ga na noge.

— Ti sigurno znaš ko sam ja, bastardo! — ciknu on.

Meksikanac potvrdno klimnu glavom. U njegovim tamnim očima ogledalo se strah.

— Onda ti je sigurno poznato što će se desiti s tobom zato što si me naljutio — nastavio je Džekson. — Ko vas je poslao ovamo?

Meksikanac je shvatio da Džekson nema nameru da svoje pitanje postavi još jednom. Zato je i požurio da odmah odgovori.

Poslao ih je Bravo Himenez. Ali, iz kojih razloga, to njemu nije bilo poznato.

Međutim, Džekson je sigurno to znao.

Ljudi su ulazili unutra.

— Šta ćete ovde! — frknu Džekson. — Gubite se odmah! Jer, ujutru rano morate svi biti na nogama.

Zapadnjak se okrete prema vratima.

— Vi ne, Šejne! — huknu Džekson.

Zapadnjak se isceri, stao je i sačekao da Durango prođe pored njega i izađe iz kancelarije. Ostali ljudi izvukli su Meksikance napolje.

— Šta još ima, mister Džeksone? — upita Šejn.

— Otkud ste vi znali da se ti nitkovi nalaze u gradu, Šejne? I kako to da ste se pojavili ovde?

— Sve je bilo slučajno, mister Džeksone. Ja sam prime-
tio Pedra Gomeza u salunu „Rio Grande“. On je bio jedan od
bandita koji su pucali na mene tamo gore u kolibi kada je
Himenez hteo živog da me zapali. Želeo sam da ga pitam za
Mariju Soto. Zatim su oni krenuli u posetu vašoj kući.

Džekson klimnu glavom. Njegovo četvrtasto lice je pocr-
venelo kad je ugledao osmeh na Zapadnjakovom licu.

— Ne bi trebalo da se movate po krčmama tako kasno
— režao je on. — Znate i sami da rano ujutru treba da kre-
nemo.

— Ja spavam dok jašem — uveravao ga je Zapadnjak.

Dodirnuo je rukom obod svoga sombrera i izišao napolje.

Bila ga je već prošla volja za kockanjem. Mogao je još
samo da popije jedan viski u „Border“ hotelu.

Pomislio je na to da ga je Ketī Džekson možda čekala.
Ali, uzalud! Međutim, šta je tu je. I njemu treba malo od-
mora i sna, jer se bojao da put u Monterey neće biti samo
obična šetnja.

VI

Kad je polako zatvorio vrata za sobom, Zapadnjaku je
odmah bilo jasno da se neko nalazi u njegovoj sobi.

Miris parfema! Pa to može biti samo onaj koji je osetio
danas popodne u kancelariji „Hidalgo“ Džeksone. Znači, tu je
Ketī Džekson!

Kako li je samo ušla u njegovu sobu kad se ključ nalazio
kod noćnog portira, a vrata su bila zaključana?

A zatim mu je sve bilo jasno. Primetio je vrata u zidu
levc od sebe. Tamo se ulazi u susednu prostoriju. Eto rešenja
zagonetke.

Samo, kad bi to znao tvoj otac, devojčice!

Zapadnjak priđe stolu u nameri da kresne šibicom i upa-
li lampu.

Njen baršunasti glas ga je presekao.

— Zar ne možeš da se skineš u mraku, Šejne. Nije baš
neophodno da svi saznaju kada si se vratio u svoju sobu, zar
ne?

— Hm, hm! — progundā Zapadnjak. Ipak mu nije bilo
pravo. Hteo je makar malo da pogleda lepoticu koja se na-
lazila u njegovom krevetu.

— Čuli su se pucnji, da li to ima neke veze s tobom? —
upita ona.

— Ne, nego s tvojim ocem — odgovori Šejn dok je ski-
dao pojas sa revolverima.

— Moj otac! Šta je sa...

— Nemoj da se uzbuđuješ, devojko. Ništa se nije dogodilo
s njim. Bravo Himenez je poslao nekoliko ubica da srede
Džeksone. Međutim, to im nije uspelo. Da li ti, u stvari, znaš
šta Himenez ima protiv tvog oca, ili pak Džekson protiv
njega?

Nije odgovorila ništa.

Zapadnjakove oči su se već bile navikle na mrak. Ugledao je senku njenog gornjeg dela tela koje se jasno uzdizalo ispod lanenog čaršava.

Skinuo je čizme i pantalone. Kada je ostao nag kao od majke rođen, uzeo je svoj revolver, stavio ga preko naslona jedne stolice i privukao stolicu do mesta gde se nalazio jastuk.

— Da li se mome ocu stvarno nije ništa desilo? — upita Ket i ozbiljnim glasom.

— Nije čak ni ogreben — reče Zapadnjak i pride pozoru.

Povukao je tamnu zavesu u stranu.

Bledi mesečevi zraci prodrli su u sobu.

Zapadnjak se okrete nazad.

Keti Džekson se bila uspravila u krevetu. Video je kako drži čaršav ispred sebe. Njene krupne čvrste grudi se nisu videle. Nije mu promakao neobičan sjaj u njenim očima. Očigledno je želela da izigrava jednu iskusnu ženu.

Zapadnjak se pitao zašto mu se ona tako lako nudi. Sigurno je to da on privlači ženski pol, ali uvek je morao da se bar malo potruži pre nego što osvoji jednu lepu ženu. A ova je bila nešto posebno što se tiče lepote. Kako to da mu se predaje bez ikakvog otpora? Ali, ne treba praviti od gotovog veresiju. Ono što se nalazi ispred njega ne sme se odbiti, makar i po cenu života.

Prišao je krevetu i seo pored nje.

Još pre nego što je dodirnuo osetio je da ona drhti.

— Ti si najlepša žena koju sam ikad video, Keti — reče on tiho. — Ne preterujem. Skoro da ne mogu da poverujem da si kćerka „Hidalgo” Džeksona.

Njene ruke ispustiše čaršav koji je držala na grudima.

— Moja majka je bila Meksikanka — reče ona. — Bila je toliko lepa da je car Maksimilijan naredio da je naslikaju. Mogla je da postane njegova metresa, ali ona se ipak odlučila za mog oca.

Zapadnjak dodirnu vrhove njenih čvrstih grudi. Polako i nežno.

Ona je uzdahnula. Nije se usudila ni da se pokrene.

Zapadnjak je odmah shvatio da Keti ima jako malo iskustva sa muškarcima. Sigurno i nije bila svesna kakva osećanja može da izazove kod muškarca.

Zatvorila je oči i zabacila glavu unazad. Crna kosa pala je na njena ramena. Sočne usne su se nešto malo otvorile. Disala je sve brže.

Sejnovno srce je počelo ubrzano da kuca.

Pokazao joj je da je njeno telo stvoreno za to da prihvati milovanje. A kada je on nežno skinuo čaršav sa njenih grudi, ona je obavila ruke oko njegovog vrata i uzdahnula.

Zapadnjak je uzeo nežno u svoje naručje, jer je osetio da devojka nije toliko jaka koliko se pravila da jeste. Pomislio je na to da ova noć može biti odlučujuća. Da li će devojka prihvatiti ljubav, ili će je pak omrznuti!

Zapadnjak je izgubio osećaj za vreme. Nije uopšte hteo da razmišlja o tome koliko je sati kad je lepu glavu mlade devojke naslonio na svoje grudi.

Ljubila ga je. Njene divne grudi koje su ga pritiskale izazvale su ponovo vatru u njemu.

Keti Dzekson više nije bila ponosna kćerka jednog moćnog čoveka, nego devojka koja se topi u nežnom zagrljaju snažnog čoveka.

Vreme je prolazilo brzo. Sejn više nije bio umoran. Osećao je toplo telo lepe devojke i pitao se da li se, možda, nije zaljubio u nju. Ipak, pomislio je i na Mariju Soto, malu meksikansku divlju inačku. S njom je bilo nešto sasvim drugo. Zadovoljili su svoje telesne potrebe. Ali, dalje od toga nisu otišli.

Zapadnjak je sam sebe opomenuo. Ipak ne bi smeo da se zaljubi. Ljubav čini čoveka slepim i pomuti mu razum. A njen su i oči i razum i te kako bili potrebni kad kroz nekoliko časova sa „Hidalgo” Džeksonom stigne u lavlju jazbinu u Montereju.

— Nisam mislio da jedan tako snažan čovek može biti toliko nežan kao što si ti. Šejne — reče Keti Džekson.

Zapadnjak se osmehnu.

— A zašto si ti inače došla ovde kod mene, Keti?

Osetio je kako su se njeni prsti ukrutili. Izgleda da se uvredila što je to pitao.

On stavi svoju ruku na njena usta.

— Nisam tako mislio, draga — reče on. — Još od prvog trenutka kada sam te ugledao znao sam da te želim. Učinilo mi se da smo kao stvoreni jedno za drugo.

Udaljio je ruku s njenih usana. Čutala je izvesno vreme a zatim su se njene usne otvorile.

— Ne, Šejne. Ima tu još i nečeg drugog. Zнала sam da si ti bio u Meksiku sa Marijom Soto. Ona misli da je moj otac ubio njenog oca. Hoću da te potplatim svojim telom da pređeš na našu stranu. Tako je učinila i Marija Soto. Želela sam da ti na putu za Monterej dobro paziš na mog oca i da ga štitiš...

Zapadnjak se osmehnu.

— Šejne — uzdahnu ona. — Ja sam sama upala u zamku koju sam tebi postavila. Ja... ti... Zaljubila sam se u tebe, Šejne.

On je pogubi nezno. Devojka ga zagrli.

— Šejne — prošaputa ona. — Moraš mi verovati da tata nema nikakve veze s ubistvom oca Marije Soto!

— A, da li znaš da mi kažeš šta to Bravo Himenez ima protiv tvoga oca?

Uspravila se. Njena duga crna kosa skoro sasvim pokri bujne grudi.

— Himenez se boji osvete moga oca — odgovori ona zabrinutim glasom.

— Dalje — mrmljao je Zapadnjak. — Želeo bih da čujem celu priču. Ako hoćeš da ti verujem, onda nemoj ništa da prećutiš. Mogu pomoći tvom ocu samo ako znam da nije kriv.

Ona je oklevala. U njenim crnim očima pojavio se strah. Kao da se kolebala da kaže istinu visokom čoveku koji joj je pokazao koliko lepa može da bude ljubav. Bojala se da je Sejn ne voli nego da je iskoristio da bi od nje saznao nešto.

— Volim te, Šejne — šaputala je ona. — Ako primetim da si me iskoristio da bi naneo neko zlo mome ocu, onda ću te ja ubiti!

Govorila je polako. Ali, Zapadnjak je osjetio da je to mislila sasvim ozbiljno.

— Dok se ne dokaže krivica tvoga oca, ne treba da se bojite mene, Ketí — odvрати Šejn. — Tvoj otac me plaća. Dakle, ja sam na njegovoj strani. Kako to da ti misliš da ja mogu da se okrenem protiv njega?

Nakrivila je glavu u stranu.

— Ne znam, Šejne — mrmljala je ona. — Ima nešto u tebi što ja ne mogu da razumem. Već onda kada si uhvatio Duranga za gušu imala sam osećaj da radiš za zakon.

Zapadnjak se tiho osmehnu. To mu se odavno nije dogodilo. Većina ljudi je mislila sasvim suprotno. Njegova prošlost, sukob sa Vels Fargom, pratila ga je skoro na svakom koraku.

— Zar se ti bojiš zakona? — upita on tiho.

— Ne, Šejne. Ali ja se bojim tvoje snage. Videla sam kako si se obračunao s mojim ocem i Durangom u kancelariji. Moj otac voli jake muškarce, ali samo ako nisu jači od njega.

— Sigurno je imao retko priliku da naiđe na nekog takvog čoveka, zar ne? — upita Zapadnjak i isceri se.

— Nikad ranije nije naišao na takvog čoveka dok se nisi ti pojavio — odgovori ona. — Molim te da misliš na to, ako dođe do svađe između vas dvojice, Šejne.

— Možda bi bilo dobro da o tome razgovaraš i sa svojim ocem pre nego što krenemo na put. Ako mi ne stane na žulj i ako ne postupa sa mnom kao sa ostalim njegovim ljudima, onda će sve biti u redu.

Klimnula je glavom.

— Reći ću mu to, Šejne.

— Nisi još odgovorila na moje pitanje, Ketí.

Stegla je usne. Očigledno je pomislila da Šejn više ne želi to da sazna.

— Misliš na Himenezu? — upita ona.

— Što više saznam, utoliko ću više moći da pomognem tvome ocu.

— Dobro, Šejne — reče ona tiho. — To što je ranije moj otac imao sa Himenezom nije bilo po zakonu. Moj otac je slao oružje Himenezu i njegovim banditima koji su sebe proglasili pobunjenicima. Bravo Himenez je hteo da se smakne Silao Soto i da on postane guverner. U tom slučaju on bi mome ocu vratio rudnike srebra u brdima Siiera Madre. Moj otac je isporučio Himenezu oružje u vrednosti od sto hiljada dolara. Ali, odjednom je sve krenulo naopačke. Silao Soto je ubijen. To nije uradio Himenez koji je igrao prilično dvoličnu ulogu. Neki čovek po imenu Huan Panuko koga niko dotad nije poznao, postao je guverner Nuevo Leone. Odmah je svima bilo jasno da je on jedan običan pajec, a da neko vuče konce iz pozadine. Ali, niko nije znao ko je siva eminencija. Moj otac je poslao svog sekretara u Monterei. Taj se čovek nikada više nije vratio. Verovatno su ga ubili. Doušnici mog oca obavestili su ga da je Panuko totalna pijanica. Ne može samostalno da donese nijednu odluku.

— I, šta tvoj otac želi da uradi u Montereyju? — upita Zapadnjak kada je ona ućutala.

— On želi da se sve raščisti. Hoće da zna na čemu je. Ako bude potrebno on će na silu ući u guvernerovu palatu. Panuko mu mora kazati ko u stvari vlada u Nuevo Leonu. A zatim će naplatiti sto hiljada dolara od Brava Himeneza. Na kraju krajeva, Himenez je dobio oružje, a za to nije ispunio ono što je obećao.

— Hm! — namršti se Zapadnjak. Nije rekao ništa na sve to. Udubio se u misli. Zadatak koji je dobio od Sedme brigade, a koji mu je preneo Keni, glasio je: Pronaći ko stoji iza Panuka! Dakle treba samo da se drži Džeksona i da sluša kad taj džin bude priklještiio Panuka.

— Dobro je što si mi rekla istinu, Ketu. Mada mi se ne dopada to što tvoj otac želi da uradi, obećavam ti da ću čuvati njegova leđa kad budemo prešli granicu. Koliko je to u mojoj moći ja ću ga vratiti tebi živog i zdravog.

Osmehnula se. A zatim, je osetio ponovo njene ruke oko svoga vrata. Poljubila ga je.

Izgledalo je kao da se Zapadnjak nalazi pred nekim ponorom. Nikako nije želeo da se odvoji od tog mladog lepog tela, sočnih usana i te bujne crne kose. Ali, najzad je ipak morao da dođe i rastanak.

— Moraćeš sada da odeš, srce, ako želiš da razgovaraš sa svojim ocem.

Osmehnula se i ustala iz kreveta. Protekla se zadovoljno, kao mačka na suncu. Pogled na mesto gde se spajaju njene vitke butine ponovo ga je uzbudio i skoro da je odlučio da je zadrži makar još malo. Ali, za to više nije bilo vremena.

Nasmejala se tiho i obukla haljinu. Vratila se do kreveta i poljubila ga još jednom.

— Nemoj se uspavati, dragi — prošaputa ona nežno. — Za jedan sat svanuće zora.

Pre nego što je mogao da odgovori bilo šta ona je već nestala iza vrata koja su spajala njihovu sobu.

Zapadnjak opsova tiho. Bilo mu je stvarno potrebno da makar malo odspava. Ali, biće vremena i za spavanje, pomisli on i osmehnu se. A, noći kao što je ova bile su retke. Bila bi prava šteta da je celo vreme hrkao ovde u krevetu. Kakva lepotica! Pa to kao da je sanjao. Ni u snu mu ne bi moglo biti lešće.

VII

Šejn se ponovo obukao. Čuo je kako Ketu u susednoj sobi zatvara vrata za sobom.

Uzeo je svoj „remington“ i „vinčesterku“ i počeo da ih čisti. Bio je upalio lampu. Znao je da to nije neophodno, ali zlu ne trebalo, za čoveka kakav je on ispravno oružje može značiti život.

Zatim je izišao iz hotela i uputio se prema štali da osedla svoga mrkova.

Osmehnuo se kad je video da mladi Meksikanac spava u slami pored konja. Švakog drugog čoveka mrkov bi izgazio

nogama, možda i samog Šejna. Izgleda da je životinja sklopila duboko prijateljstvo s dečakom.

Mrkov zarza kad ga je Zapadnjak izveo iz štale. Uhvatio je zubima Šejnovu ruku. Ali, dobio je udarac između ušiju. To je bio jedini način da se životinja urazumi kad je nestašna. Dečak se nije probudio.

Zapadnjak je osediao mrkova, pričvrstio bisage i stavio „vinčesterku“ u sedlo. Zatim se vratio natrag u štalu. Stavio je mladom Meksikancu pet dolara u džep pantalona. Kad ih bude pronašao znaće da je visoki stranac bio zadovoljan s njim.

Na istoku su se već bile pojavile prve sive pruge kada se Zapadnjak vinuo u sedlo ispred štale pošto je prethodno ponovo zatvorio kapiju.

Noć još uvek nije bila podigla svoja tamna krila.

Do Zapadnjaka su doprli tihi glasovi. Znači, Džeksonovi ljudi se spremaju za put u Meksiko.

Galama je prestala kad je Zapadnjak ujahao u dvorište.

Zapadnjak je ugledao više od dvadeset muškaraca, od kojih se nije znalo ko je gori!

Durango im je sigurno ispričao ko je novi čovek koga je Džekson iznajmio za čitavu gomilu novca.

Neka lica su bila poznata Šejnu.

Prepoznao je Lakija Burdeta. Taj čovek iz Big Benda bio je opasan pucaroš i govorilo se da ga progone rančeri iz Teksasa zato što je ubio šerifa. Za Burdeta je ovaj posao došao u pravo vreme. Mogao je da pređe u Meksiko, a da pri tom zaradi koju paru.

Jedan drugi je bio Slejd Rokdejl, visok, ćutljiv čovek koga je Zapadnjak sreo pre godinu dana u El Pazu. Rokdejl je bio tipičan pucaroš koji za novac rešava probleme ljudi koji žele da pošalju nekog na onaj svet. Međutim, prilikom biranja davalaca naloga bio je vrlo oprezan tako da zakon nije imao nikakvih dokaza protiv njega.

Treći koga je Zapadnjak poznavao bio je Li Barstou, vitak, mračan tip koji je baratao svojim revolverima dosta dobro, mada je na prvi pogled izgledao kao neko ko se samo pravi važan. Barstou je bio kockar koji je često upotrebljavao otrcane trikove da bi pomogao svojoj sreći u igri. Zapadnjak se čudio kako Barstou dosad nije dobio kuglu u glavu za kockarskim stolovima.

Šejn je poterao mrkova prema kancelariji gde su za poprečnu gredu bila privezana dva osedlana konja. Međutim, Durango mu svojim konjem prepreči put.

Pogledali su jedan drugom u oči.

Zapadnjaku je bilo jasno da je Durango njegov neprijatelj. I to ne samo zbog toga što je doživeo poraz u prisustvu Džeksona. Durango je morao znati šta se noćas dogodilo u „Border“ hotelu. Video je to Zapadnjak po sjajnim očima revolveraša koji i sam sigurno gaji nade da će uloviti Keti Džekson za sebe.

Zapadnjak mahnu glavom prema mestu gde su se nalazila dva privezana konja. Jedno je bio snažan vranac čije su uzde i sedlo bili raskošno okovani srebrom, a drugi riđa lepa ždrebica.

— Koga to Džekson hoće da povede sa sobom, Durango?
— upita Šejn.

Sačekaj, pa ćeš videti, Šejne! — odvratí Durango ljutito.
— Dođi da te upoznam s tvojim drugarima.
Zapadnjak odmahnu rukom.

— Ja sam njih već ranije dobro upoznao, Durango. Najvažnije je da oni poznaju mene. Jesi li im rekao da se mogu jako loše provesti ako mi stanu na žulj?

Durango opsova.

— Brastou je hteo da odustane kad je čuo tvoje ime. Rekao je da je bolje udružiti se sa đavolom, nego da s tobom jašemo u Monterey.

— I, zašto je još uvek ovde?

— Ja sam ga nagovorio da ostane.

Zapadnjak se isceri. Durango nije loš čovek, to je Šejn znao. To što ga je savladao pred Džeksonovim očima bilo je delom zbog toga što je Zapadnjak iskoristio momenat iznenađenja. Drugi put neće biti tako lako da se Durangu izbije revolver iz ruke. To je Šejnu bilo jasno.

On okrete glavu kada su se otvorila vrata zgrade u kojoj se nalazi kancelarija.

„Hidalgo” Džekson izađe napolje.

Šejn nije verovao svojim očima kada je iza džina ugledao vitku figura Ketí Džekson.

Nosila je crne pantalone za jahanje koje su bile tako uske kao da joj je to druga koža. Oko pojasa se nalazio crni pojas za revolvere, a u futrolí revolver sa drškom od slonove kosti. Bolero jaknica je jedva uspevala da zadrži njene bujne grudi. Na njenim leđima, privezan trakom, nalazio se crni šešir, onakav kakve bogate Meksikanke nose za vreme fíjeste.

Zapadnjak nije mogao oči da odvoji od nje.

Neki momci su zviznuli kroz zube. Ali ih je presekao oštar pogled Duranga i oni su ućutali.

Kada je Ketí stala pored riđe ždrebnice Zapadnjaku je sve bilo jasno.

Ona je htela da prati svoga oca u Monterey!

Nazdravlje!

Durangovo lice se smračilo kao nebo pred oluju kad je „Hidalgo” Džekson mahnuo rukom Šejnu da dođe.

Zapadnjak sleže ramenima i isceri se prema Durangu. Na kraju krajeva, šta on može kad Džekson zove njega, a ne Duranga.

Tek kada je stigao do konja, Šejn je video da je Džeksonovo lice bilo namršteno.

— Moja kćerka će poći s nama, Šejne — reče on grubim glasom. — Vi ćete biti taj koji će se brinuti da joj ne nestane ni dlaka s glave. Ako joj se bilo šta dogodi, onda ćete vi smesta krenuti na put bez povratka. Kunem vam se da će biti tako.

— Samo trenutak, mister Džeksone — reče Šejn. — Ja nisam molio vašu kćerku da krene s nama.

Džekson je koraknuo napred. Po očima mu se videlo da je ljut.

— Ali, vi jašete zbog nje! — frknu on. — Čuli ste šta sam rekao!

— Zašto joj ne naredite da ostane ovde, Džeksone?

Džin nije odgovorio ništa. Okrenuo se prema konju i uzjahao.

Sejn je pogledao Ketu Džekson. Za trenutak nije video ništa drugo sem njenog vitkog stasa. A, zatim se pribrao.

Kakve li je bajke ta mlada devojka ispričala svom ocu? Ili je rekla istinu?

Ako mu je ispričala sve, onda to može biti jako opasno za Zapadnjaka. Jer, Džekson je izgleda bio otac koji teško može da se pomiri s tim i prizna da je njegova kćerka odrasla i da je neki muškarac može uzeti u svoje naručje.

Ketu mu se osmehnula, ali to nije smirilo Zapadnjaka.

Okrenuo je konja na drugu stranu. Instinktivno je osećao da će biti nevolje na ovom opasnom putu.

Jedna tako lepa žena kao što je Ketu Džekson nije za ovakvo putovanje. Svakom muškarcu zavrtele bi se u glavi samo kad je vidi. A ovde, među dvadeset i četiri revolveraša svaki se polajno nadao da će ona baš njemu da pokloni pažnju ako uperi u nju svoje volovske oči.

Džeksonov grubi glas prolomi se kroz dvorište.

Durango je prenosio njegova naređenja i ljudi se poručaše po dva iza Džeksona, njegove kćerke i Sejna.

Poslušno kao u vojsci izašli su iz dvorišta.

Na mostu koji je preko Rio Grande vodio u Meksiko nije bilo nijednog čoveka u zelenom odelu. „Hidalgo” Džekson je još uvek bio u vezi sa meksikanskim vlastima.

Nuevo Laredo na drugoj strani reke još uvek je bio utonuo u dubok san kada su jahači prošli kroz njega i uputili se na jug prema Rio Saladu.

Osmeh lepe Ketu nije ohrabrio mnogo Zapadnjaka. Izgledala je tako sveža i privlačna, kao jutarnja rosa. Po njoj se nije moglo videti da prošle noći nije spavala. Njeni obrazi bili su rumeni i bez šminke.

Zapadnjak nije hteo pred ostalim ljudima da joj kaže šta misli o tome što je krenula s njima i da će to stvoriti grdne teškoće i njemu i njenom ocu.

Međutim, šta je tu je! Iz ove se kože ne može i mora se sačekati da se vidi šta nosi dan a šta noć. Nikad se ne zna. I, mada mu je bila prirasla za srce, moraće da joj kaže to što misli ako mu se bude ukazala prilika.

VIII

Jahanje je bilo naporno. Išli su brzo.

Džekson nije hteo da rizikuje da Huan Panuko sazna da su se oni uputili u Monterey.

Zapadnjak je osećao svaku košćicu u svom telu. Bio je neispavan, a Džekson je svojim ljudima davao samo kratke predahe. Najviše do jedan sat.

Ni Ketu Džekson se više nije smeškala. Izgleda da je precenila svoje snage.

Po tome kako je krivo sedela na konju Zapadnjak je uočio da je bila umorna.

Zapadnjak je bio siguran da je to primetio i Džekson, ali džin nije obraćao pažnju na svoju kćerku. Verovatno je mis-

lio da je, ovo jedna dobra lekcija i da ubuduće mora da ga sluša.

Uveče drugog dana jahanja pred njima je bio Monterey. Kula katedrale presijavala se na poslednjim sunčevim zracima. „Hidalgo” Džekson pogleda za trenutak bele ziduove kojima je grad bio okružen. Ispred njega nalazile su se kolibe i adobe-kuće. Grad je bio prenatrpan. Sa svih strana iz brda došli su ljudi ovde. Nadali su se da će u gradu naći neki posao i da će moći da vode pristojan život.

Ruka „Hidalgo” Džeksona ispravila se napred. Bila je uperena prema jednoj građevini sa kupolama koja se nalazila nedaleko od katedrale.

— To je guvernerov dvorac — reče on ljutito. — Još koliko večeras mi ćemo večerati u velikoj sali, Šejne.

Neka neobuzdana snaga zračila je iz tog čoveka. Zapadnjak ga je cenio. Međutim, nikada nije mogao da se zbliži s takvim ljudima kao što je bio Džekson. Nije mogao da razume one kojima je moć bila važnija od svega drugog na svetu.

Džekson je pogledao svoju kćerku. Kao da se zabrinuo.

— Može li se još, devojčice? — upita on nežno.

Ona potvrdno klimnu glavom i namršti se.

Šejn razvuče usne.

Keti je primetila njegov osmeh. Iz njenih očiju sevnulo je stotinu munja.

Za vreme celog putovanja Zapadnjak i lepa Džeksonova kćerka jedva da su izmenjali koju reč. Ona je verovatno zamisljala da će uz put provesti koju noć sa Zapadnjakom uz romantični sjaj mesečine.

Džekson je već bio okrenuo svoga konja i poterao ga prema mestu gde su se nalazili Durango i umorni revolveraši.

— Možeš li još da čučiš na sedlu, lepotice — osmehnu se Zapadnjak.

— Nemoj biti tako prost, Šejne! — ciknu Keti ljutito. — Znam šta si mislio.

— Nisam mislio ništa loše — reče Šejn i odmahnu rukom. — Sada nam je najvažnije da sve bude tako jednostavno kako je tvoj otac zamislio. Ja molim boga da bude tako.

— Kako to misliš? — upita ona i nabra obrve.

— Ja dobro poznajem Meksikance — odgovori visoki čovek. — Takvi su. Kad već misliš da su priklješteni uza zid i da im više nema spasa, oni upotrebe neki novi trik i prosto se izmigolje iz ruku onoga koji ih je tako čvrsto držao. Mislim da ćemo mi u Montereu doživeti nekoliko đavolski neprijatnih iznenađenja, Keti!

— Zašto nisi o tome razgovarao s mojim ocem?

— A, šta ti misliš, kako bi on reagovao da mu ja kažem svoje mišljenje?

— Kako? Sasvim sam sigurna da bi te nazvao kukavičom.

— Tako i ja mislim.

Ućutala je. Gledala je u pravcu gde se nalazio grad.

Kupola guvernerovog dvorca presijavala se sada kao da je izgrađena od zlata.

— Šejne?

— Molim.

— Da li si ponekad mislio na Mariju Soto?

Zapadnjak je bio iznenađen. Za trenutak je oklevao, a zatim potvrdno klimnuo glavom.

— Jesam, Ketí — reče on tiho. — Ali ne tako kako ti možda misliš. Himenez je nju uzeo meni na silu. Dužan sam da je oslobodim iz njegovih kandži.

Njene usne su se stegle. Bilo mu je jasno da bi bilo bolje da je čula neki drugi odgovor. Ali, nije hteo da je laže. Sklonila je svoju ždrebicu u stranu kada se vratio njen otac.

— Jahaćemo pravim putem koji vodi u grad, a zatim ćemo se uputiti u guvernerovu palatu — reče džin oštro. — Ako nam se neko na putu suprotstavi, smrvićemo ga.

Zapadnjak je i pretpostavljao da će Džeksonov plan biti baš takav. Za čoveka njegovog kova postojao je samo jedan put, onaj koji se probija glavom kroz zid. Uostalom, njegova tvrda lobanja može i to da postigne.

Ljudi koji su stajali između koliba i adobe-kuća razbežali su se na sve strane i posakrivali se u svoja skrovišta kada u ugledali namргоđene Amerikance.

Ulica je odmah bila slobodna, jer su se jahači munjevito povukli u stranu.

Zapadnjak je dobro znao da će se to izmeniti kad prođu kroz gradsku kapiju. Dotle će se kao neki leteći požar, proširiti vest da je u grad prodrla jedna teško naoružana armija Amerikanaca.

Izgleda da je to znao i Džekson.

Iskrivljena lica gledao je on zelene uniforme kada su njegovi ljudi prošli kroz kapiju. Neki od vojnika su podigli karabine uvis. Ali, kada je „Hidalgo” Džekson naredio svojim ljudima da uzmu puške u ruke, vojnici su se povukli nazad u zaklone. Nije bio njihov običaj da stavljaju na kocku svoj život, pre nego što saznaju zašto to čine.

Put u grad je bio slobodan.

Jahači su oboli konje i poterali ih u galop. Potkovice su dobovale po kaldrmi.

Galama je bila sve veća dok su se približavali centru grada.

U ovo doba dana kada vrućina polako popušta, ulice su bile sve življe.

Durango, koji je sada jahao pored Džeksona ispred Ketí i Zapadnjaka izgleda da se odlično snalazio u ulicama Montereja.

Zapadnjak je odjednom ugledao široki trg ispred sebe. Danas je ovde pazarni dan i bilo je mnogo onih koji su po-hrliili ovamo.

Jahačima je postalo tesno. Ljudi su psovali.

Odnekud se oglasio i pucanj.

Šejn je video kako Durangov šešir leti prema njegovim ledima. Revolveraš se okrenuo besno u sedlu. Iz njegovog topa koji je držao u ruci suknuo je plamen.

Kugla je pogodila jednog Meksikanca koji se spremao da puca po drugi put na Amerikance.

Meksikanac posrte prema zidu jedne kuće. Puška mu je ispala iz ruku i pala na pločnik.

Zatim su jahači prošli pored njega.

Durango potera svoga konja u jednu drugu široku ulicu. Ostali su krenuli za njim.

Zapadnjak je ugledao zelene platane na kraju ulice. Iza njih se uzdizala kupola guvernerovog dvorca.

„Hidalgo” Džekson potera konja u galop. Zapadnjak je odmah shvatio zašto je snažni čovek to učinio. Jer, vrata dvorca su počela da se zatvaraju. Verovatno su u dvorcu shvatili da im u posetu dolaze opasni gosti.

Durango je izvukao svoju „vinčesterku” iz sedla. Svoga konja je sada terao samo butinama, jer je uzde bio prebacio preko roga sedla.

Bilo je dovoljno nekoliko metaka i zelene jakne na ulaznoj kapiji su dale petama vetar, kako bi sačuvali glavu.

Durango je prvi stigao do kapije. Nagnuo se u sedlu i odgurnuo vrata. A zatim je sa Džeksonom pojurio prema beloj palati.

Na ogromnoj terasi jurili su ljudi i žene tamo-amo kao poplašene kokoške.

Iznad belih stubova koji su ukrašavali celu prednju stranu zgrade nalazio se jedan veliki balkon.

Zapadnjak kriknu divlje kada je otkrio sjajnu cev jednog „gatlinga” iza koga su se pojavila dva Meksikanca u uniformi.

Jedan od njih okrenu cev prema jahačima.

Zapadnjak je već držao svoju „vinčesterku” u rukama i uputio nekoliko hitaca prema balkonu.

Kugle se odbiše o zaštitnik cevi. Ali, jedan metak izbaci vojniku ručicu opasnog oružja iz ruke. Meksikanac posrnu nazad i pade.

Drugi vojnik priskoči oružju. Ali, i njega su Zapadnjakove kugle odbacile nazad.

Sada su jahači već bili ispod balkona gde ih kugle iz opasnog „gatlinga” više nisu mogle da pogode.

„Hidalgo” Džekson natera svoga vranca na široku verandu.

Gvozdene potkovice zveckale su na popločanom tlu.

Vraniac sruši jedan sto na kome se nalazilo posuđe koje se s treskom razbi u paramparčad na tvrdim pločama.

Već su bili stigli i ostali i sjahali iz sedla svojih konja.

Tri ili četiri revolveraša pobrinuli su se za konje. Ostali su pojurili za „Hidalgo” Džeksonom koji je terao svoga nerвозnog vranca kroz visoki portal u salu dvorca.

Zapadnjak je sjahao iz sedla svoga mrkova. On je pomogao Ketu da sjaše, uhvatio je za ruku, pa su požurili za Džeksonom.

Durango je takođe već bio u sali. Revolver u njegovoj desnoj ruci je bljunuo vatru i kugle đavolski opasno zviznuše iznad glava nekoliko ljudi.

Ljudi u uniformama podigoše ruke uvis i stadoše mirno.

— Ko bude pružio otpor, biće upucan! — riknu Džekson.

Njegova džinovska figura delovala je zastrašujuće. Meksikanci su ga uplašeno gledali, kao da je on đavo koji je došao da poseti zemlju.

Na jedan znak Duranga revolveraši su se razili na sve strane. Otvarali su sva vrata.

Džekson je sjahao nasred sale. Dao je uzde svoga vranca jednom revolverašu koji je izveo konja napolje. Durango mu je naredio da kaže ljudima napolju da zatvore ulaznu kapiju pošto prethodno uzmu pod svoje opasni „gatling” na balkonu.

Sa svih strana su se čuli krici uplašениh ljudi i žena. Sigurno su verovali da će biti poubijani.

Laki Burdet dovukao je nekog čoveka u uniformi sa zlatnim širitima koji je ličio na nekog preživelog oficira iz generalštaba cara Maksimilijana.

— Ko je to? — upita Džekson grubo.

— Nije hteo da mi oda tu tajnu — odvrati Burdet i isceri se. — Ali, izgleda da je proketo važna ličnost.

Burdet je gurnuo čoveka napred. On pade ispred Džeksona.

— Znaš li ti ko sam ja? — upita Džekson strogo.

Čovek klimnu glavom.

— Senjor Džekson.

— Onda sigurno znaš i to zašto sam došao ovamo, zar ne? Kazuj svoje ime ili ću ti zabiti kuglu u čelo!

— Zovem se Migel Paral — procedi čovek kroz zube. — Ja sam privatni sekretar guvernera.

— Gde je Huan Panuko? — viknu Džekson.

— On se ne oseća dobro, senjore — odgovori sekretar tihim glasom.

Džekson je taman hteo da prasne kada se pojavio Durango. Revolveraš je držao za jaknu nekog slabašnog čovečuljka i vukao ga za sobom kao neku igračku. Bacio ga je pred noge Džeksonu.

Zapadnjak steže prstima svoj nos. Osetio je kako čovek užasno zaudara na alkohol. Bio je pijan kao zemlja.

Durango ga ostavi pored sekretara koji se u međuvremenu nije usudio da ustane.

— Ovo je taj čovek, mister Džeksone — frknu Durango.

„Hidalgo” Džekson razvuče lice s gađenjem.

— Panuko? — upita on radoznalo. Kao da nije verovao svojim očima.

— To je guverner — potvrdi Paral.

Džekson pljunu besno.

— Ova pijanica? — čudio se džin. — I on je naredio da ubiju mog čoveka!

Panuko izgleda nije primećivao ništa oko sebe. Mrmljao je nešto nerazumljivo.

— Durango! — ciknu Džekson. Postaraj se da ova svinja kroz jedan sat ponovo bude trezna. Naterajte ga da popije čitavu vedricu kafe.

Zatim se džin okrenuo prema čoveku sa zlatnim širitima koji se nalazio ispred njegovih nogu.

— Ustani, Parale! — naredi on.

Čovek je poslušao. U njegovim očima video se užas i strah.

— Ti ćeš se postarati o tome da svi ljudi koji se nalaze u guvernerovoj palati za četvrt sata dođu ovde u salu. Ko bude imao oružje biće upucan bez milosti!

Paral se nakloni.

Zapadnjak s mučninom u stomaku otprati čoveka koji je povijenih ramena tako ponizno nestao iza jednih vrata. Kao neki išibani pas!

— Burdete, vi se pobrinite da se zatvore sva vrata dok ljudi ne budu došli ovde u salu. Niko ne sme promoliti živu glavu iz kuće. Jeste li me razumeli?

Oštar ton kojim je Džekson izdao naredenje izgleda da se nije baš dopao Lakiiju Burdetu. To je Zapadnjak odmah primetio. Ipak, revolveraš se bez reči okrete na drugu stranu i nestade na verandi.

Keti pride svom ocu.

— Šta nameravaš da uradiš, tata? — upita ona tiho.

On se samo isceri.

— Potpisaću ugovor sa Panukom, dete — reče on blagim glasom. — U njemu će stajati da ova i sledeće vlade provincije Nuevo Leone priznaju moja prava na rudnike srebra u planini Sijera Madre. Panuko može biti pajac preko koga vlada neko drugi, ali njegov potpis je punovažan, jer po slovu zakona on je guverner.

— Može on kasnije da tvrdi da je potpisao dokument na silu, oče! — opomenula ga je devojka.

Džekson odmahnu rukom.

— On će morati da čuva svoju kožu. Jer ja ću mu obećati da ću mu ponovo doći u posetu, ako nešto ne bude u redu. A u tom slučaju biće poslat u pakao pre nego što uspe usta da otvori.

Zapadnjak je sumnjao da će sve ići tako lako kako je Džekson zamislio.

On je posmatrao ljude koji su se polako okupljali u velikoj sali dvorca. Odjednom je postao svestan toga da i on i Džekson gledaju u istom pravcu.

Keti Džekson udahnu vazduh. Njoj se, izgleda, nije dopalo što je neka visoka, vitka žena tako snažno privukla poglede dvojice muškaraca.

Zapadnjak je bio iznenađen. Nije mogao da odvoji pogled od te žene. Sve je očekivao, ali ne i to da će u ovom dvorcu sresti ženu sa svetloplavom kosom i očima boje vedrog prolećnog neba.

Na sebi je imala tesnu haljinu koja se pripila uz njeno telo i izazivački privlačila poglede muškaraca željnih da vide obline ženskog tela. A ovde se zaista imalo šta i videti.

Vrh izreza njene haljine dopirao je čak do trake koja je bila obavijena oko njenog vitkog struka. Svetla, baršunasta boja njenih grudi još više je padala u oči pošto je haljina bila svetle boje.

Imala je dugu kosu koja je sasvim slobodno padala preko njenih ramena, a lagani pokret glave kad je zabacila unazad delovao je zavodnički i izazivački.

Zapadnjaku je odmah palo u oči kako pogled njenih plavih očiju luta od njega do Džeksona. Izgledalo je kao da procenjuje dva snažna muškarca i upoređuje ih.

Džekson je bio opčinjen njenim izgledom. Svoje oči imao je sada samo za nju.

On je jednostavno odbacio ruku svoje kćerke u stranu

kad je pokušala da ga zadrži i uputio se prema plavoj lepoticici. Laganim, ali čvrstim koracima.

Skoro neprimetan osmeh prešao je preko lepog lica plave žene. Šejn je odmah uočio da se ona ne boji Džeksona.

— Ko je ta žena? — upita Keti tiho Zapadnjaka.

On sleže ramenima.

— Ne znam — reče on kratko. — Sačekaćemo da je tvoj otac to pita.

Keti ga munu laktom u rebra.

— Nemoj tako uporno da gledaš u nju, do đavola!

— A kuda da gledam? — upita Zapadnjak i isceri se. — I ti sama si radoznala i želiš da saznaš ko je ona. Osim toga, izgleda da je više zainteresovana za tvog oca nego za mene.

— Ako je budeš samo pipnuo, iskopaću ti oči, Šejne! — frknu ona.

Zapadnjak je čuo kako Džekson pita promuklim glasom.

— Ko ste vi, madam?

— Zovem se Ana Carka odvrati plavuša sa jakim engleskim naglaskom.

Šejn je odmah bio siguran da je njen maternji jezik španski. Da nije, možda, ona svoju kosu ofarbala? Ipak, nije. Jer, imala je plave oči.

— I, šta vi ovde u dvorcu radite, mis Carka? — pitao je Džekson dalje.

— Ja sam dalja rođaka guvernera — odgovori ona i preseče džina zavodničkim pogledom svojih plavih očiju. — A. od nedavno sam pratilja njegove mlade supruge.

— Šta — upita Džekson iznenađeno. — Zar je taj odvratni pijanac oženjen? Kako je to moguće?

— Svadba je bila prekjuče, senjore. Tiho i bez galame. „Hidalgo” Džekson je već imao sledeće pitanje na jeziku, ali ga nije izgovorio. Njegova usta su ostala otvorena, a oči su mu se raširile.

Ugledao je jednu mladu ženu koja ulazi u salu. Pratio je jedan od revolveraša. Sada je uhvatio za ruku i poveo je prema Džeksonu.

Šejn i Keti se trgoše. I njima su reči zastale u grlu. Kao da im se jezik oduzeo.

Zapadnjak se u samo nekoliko koraka stvorio pored Džeksona i plave žene.

— Marija! — viknu on uzbuđenim glasom. — Otkud ti ovde?

Primetio je kako je njen pogled kliznuo prema Ketii Džekson. Zatim su njene crne oči sevnule prema Šejnu.

Zapadnjak tiho opsova. Otkud ženama takav instinkt da otkriju svoju rivalku?

— Otkud to da se ti interesuješ za mene? — upita ona i odgurnu ruku revolveraša.

— Mogu li da vas upoznam? — upita plavuša s blagim podsmehom u glasu. — Ovo je senjora Panuko, supruga guvernera.

Šejna kao da je grom pogodio. On je doduše čuo reči, ali nije mogao da ih shvati. Gledao je Mariju Soto kao da pred njim stoji neka strankinja koju nikad nije video.

A, zatim je primetio prkos u njenim očima. Borila se sa samom sobom da ne zaplače pred visokim Amerikancem.

Marija Soto se zatim odjednom okrenula prema Džeksonu.

— Kako je vama palo na pamet da na silu uđete u moju kuću, senjore Džeksone? — upita ona oštrim glasom. — Zadržavam da se neodložno izgubite oдавде! Vi ste povredili prava jedne strane zemlje. Dajem vam sat vremena da krenete natrag u Meksiko. Inače ću narediti našim trupama da ubiju vas i vaše ljude!

Džekson se za trenutak zbunio.

A, zatim je počeo grohotom da se smeje. Tek posle jednog minuta je uspeo da se smiri.

Plava žena je još uvek stajala ispred njega. Džekson joj se obrati.

— Madam, ja ću vam biti zahvalan ako pripremite nešto za jelo za mene i moje ljude. Obećao sam im da će večerati kraljevski u guvernerovoj palati u Montereju.

Plavuša se hladno osmehnula.

— Biće mi čast, senjore Džeksone! — reče ona.

Ona se mirno okrenula prema Mariji Soto, uhvatila je pod ruku i odvela je iz prostorije.

Zapadnjak je još uvek stajao ukočen kao da ga je pogodio grom iz vedra neba. Već i sama pojava plave žene ga je iznenadila, ali da će ovde u dvorcu sresti Mariju Soto, i uz to da je ona sada supruga Huana Panuka, to ni u snu nije mogao da pretpostavi.

Džekson otprati pogledom žene i rasejano se pogladi po usnama.

Tek kada je njegova kćerka prošla pored njega i čvrsto uhvatila Šejnovu ruku, on se povratio.

— Opomenula sam te, Šejne — ciknu ona. — Ono što važi za plavušu, važi i za Mariju Soto! Ja nisam žena koju neko može da prevari, a da ostane nekažnjen!

Zapadnjak je u čudu podigao obrve kad je ugledao da se „Hidalgo” Džekson iscerio. Želja da osvoji tu plavu ženu probudila je u njemu nekakvo osećanje pravde i razumevanje za Šejna. Osim toga, očigledno je bio zadovoljan što se njegova kćerka obesila o vrat njegovom rivalu i time mu pomogla da lakše osvoji srce plavuše.

Šejn je bio ljut. Dok je smišljao kako da ohladi lepu glavu Ketij Džekson otvorila su se jedna vrata i pojavio se Durango. Pred sobom je gurao Panuka koji se klatio nesigurno na svojim nogama. Jedva je uspevao da održi ravnotežu i ne opruži se koliko je dug na patos.

Njegovo odelo bilo je puno fleka od kafe. Izgledao je jadno. To se sada videlo još jasnije kada je popustilo dejstvo alkohola.

— Može li da govori, Durango? — upita Dekson.

Durango se isceri.

— Potrudiće se, mister Džeksone — reče on. — Siguran sam da će uspeti.

Četvrtasto lice „Hidalgo” Džeksona bilo je crveno od besa. On je mislio da će sve ići lako.

Međutim, Panuko, koga je spopalo štucaње i koji je zaudarao kao neoprana bačva, pokazao se kao tvrd orah. On je, doduše, cvilio kao isprebijano psoto, ali nije hteo da potpiše dokumenat koji mu Džekson već ceo sat drži ispod nosa.

Džekson je pokušao i pretnjom revolverom, ali ni to nije uspeło. Panuko je kukao i molio se svim mogućim svecima, ali pero nikako nije hteo da uzme u ruku.

Zapadnjaku je bilo jasno da se taj slabašni čovečuljak još više boji nekog drugog nego Džeksona. Visoki čovek je celo vreme razmišljao o tome ko bi mogla biti ta tajanstvena ličnost iza kulise!

Učinilo mu se da to zna kad je plava žena ušla u salu i rekla Džeksonu da je sto postavljen i da ljudi mogu da dođu na večeru.

Plavuša je samo kratko pogledala Panuka i on se trgao kao da ga je neko bičem ošinuo. Uvukao je plašljivo glavu u ramena i ugrizao za donju usnu.

Džekson je uspeo da savlada svoj bes i klimnuo je glavom.

— Odmah ćemo doći, senjorita — reče on potišteno. — Kažite neka iznesu jelo.

Okrenuo se prema Durangu i naredio mu da podeli ljude. Samo jedna polovina njih mogla je da bude za stolom, a druga će ih zameniti posle jedan sat.

— Ima li nešto novo napolju kod Burdeta? — upita Džekson posle izvesne pauze. — Da li ste primetili neke voj-nike?

Durango odmahnu glavom.

— Ništa od toga — reče on. — U gradu je sve mirno. Ljudi su se zavukli u svoje jazbine i nigde u gradu ne gori svetlo. Ne verujem da će tako dugo biti mirno. Džeksoni. Mi treba što pre da se izgubimo odavde, naravno ako ste vi postigli vaš cilj. U slučaju da Meksikanci opkole dvorac, onda smo mi obrali zelen bostan.

Džekson ljutito odmahnu rukom.

— Obavesti ljude da dođu na večeru — procedi on kroz zube. Zatim se okrenuo prema plavoj ženi. Pokazao je rukom prema Panuku.

— Zna li možda, na koji način da ga nateramo da potpiše papir? — osmehnu se džin.

Ona se namršti.

— Ja nisam sigurna da li on uopšte zna da se potpiše — reče ona.

Džekson je za trenutak gledao zbunjen, a zatim je počeo da se smeje na sav glas. Jer, on je to shvatio kao vic.

Za Šejna to nije bilo nemoguće. Panuko je bio samo pajac čije konce je vukao neko drugi. Ali, ko i odakle? Verovatno je to bilo mudro da se za guvernera uzme čovek koji nika-da nije imao priliku da napiše svoje ime!

Zapadnjak nije ispuštao plavušu iz oka. Skoro da je i

svojim telom osećao hladnoću koja izbija iz te žene. Ona je jako opasna. Zapadnjak je skoro sasvim bio siguran u to.

Pomislilo je na zadatak koji je dobio od Sedme brigade. U ovom trenutku je verovao da je jako blizu rešenja zagonetke ko vlada umesto tog slabašnog Panuka.

— Nemoj toliko uporno da je gledaš, Šejne — opomenu ga Ket i tiho. Sada je iz njenog glasa bila iščezla oštrina. Bolest se da će se visoki čovek zaljubiti u plavu ženu. A, Ket i je bila zaljubljena u njega i obuzeo je strah da će ga izgubiti ako on ode u naručje te opasne plavuše.

Zapadnjak stavi svoju veliku šaku preko njene ruke.

— Ne treba da misliš tako, Ket i — reče on tiho. — Ana Carka je žena bez osećanja. Hladna kao ledeni breg. Bolje bi bilo da kažeš svom ocu da je se čuva.

Ket i ga pogleda pravo u oči.

— On bi mene stavio preko kolena i dobro mi isprašio tur kad bih se usudila da se mešam u njegove stvari, Šejne. Zapadnjak se isceri.

— Eto vidiš šta si ti našla kod mene — reče on blagim glasom. — Zar ja nisam jedan ljubazan i podnošljiv čovek?

Naslonila se na njega i on oseti da joj je sada lakše.

— Nemoj me razočarati, Šejne — šaputala je ona. — Ne bih uspela da podnesem to.

On se osmehn i pruži joj ruku. Zajedno su krenuli u prostoriju u kojoj je bio postavljen dugački sto sa skupocanim posuđem i priborom za jelo.

Kada se Zapadnjak okrenuo nazad njegove oči su se srele sa pogledom Duranga iz koga je sevalo stotinu munja.

Moraću da ga se čuvam kad se budemo vraćali u Laredo, pomisli Zapadnjak.

X

Čudna stvar! Nešto u ovom dvorcu nije bilo u redu, a i u gradu. Zapadnjaka nije zavarala veselost revolveraša koji su mislili da nikad dosad nisu zaradili svoj novac tako lako.

Gde li su vojnici?

Možda su već opkolili guvernerovu palatu i samo čekaju da se u dvorcu pogase svetla, kako bi otpočeli napad?

Sejn nije mogao da veruje Durangu koji je poslao Slejda Rokdejla i dva druga čoveka da ispituju šta se radi u gradu.

Trojica revolveraša su izišli kroz jednu sporednu kapiju zida koji je okruživao park. Prema njihovom izveštaju u gradu osim nekoliko žandarma nema drugih lica u uniformama.

Zapadnjak je pomislio na nemire u Montereju koji su u poslednje vreme uzdrmali grad. Silao Soto je bio okupio oko sebe jednu prilično veliku ličnu gardu zato što je znao da ima mnoge neprijatelje koji su mu radili o glavi. Njemu ništa nije koristilo to što je imao narod iza sebe. Ali se moć nije nalazila u rukama naroda nego u rukama nekoliko bogatih hidalga koji su se borili svim sredstvima za to da se ne okrnje njihove privilegije.

Garda nije ništa pomogla Silao Sotu. Njega su ubili dvojica iznajmljenih Amerikanaca u njegovoj spavaćoj sobi. Kako

su ta dvojica ubica mogli da uđu u dvorac, ostaće zauvek tajna.

Pošto se radilo o Amerikancima, pretpostavljalo se da iza ubistva stoji „Hidalgo” Džekson. Međutim, mada ga je Ketu ubeđivala, Šejn nije bio baš sasvim siguran da je njen otac nevin u tom mučkom ubistvu. Razmišljao je o onome što se desilo u Montereju.

Silao Soto je bio omiljen u narodu. To se za Huana Panuka nikako ne bi moglo reći. I, zato bi Panuka utoliko više trebalo da čuva neka jaka garda kako ne bi bio mučki ubijen.

A eto! Guvernerova palata je bila skoro bez ikakve odbrane! Ono nekoliko stražara koje je razjurila Džeksonova armija, bila je dovoljna samo toliko da uveče zatvori kapije dvorca.

Sa „Hidalgo” Džeksonom se više uopšte nije moglo razgovarati. Snažni džin je imao oči samo za Anu Carku.

Plava žena trudila se da još više podstakne Džeksonovu želju za njom.

Zapadnjak nije mogao da razume Džeksona. Zar on stvarno nije primećivao kako ga žena ponekad gleda hladno, pa čak i svirepo?

Šejn nije imao nameru da izigrava njegovog čuvara. Džekson je bio dovoljno star da zna šta radi.

Ketu Džekson nije ni primetila šta se događa s njenim ocem. Ona je shvatila da plavuša ne može biti opasna za Šejna i zato je svu svoju pažnju usredsredila na Mariju Soto koja je sedela ukočeno za stolom i gledala prema zidu. Njeno lice bilo je bledo.

Zapadnjak je osetio kako ga hvata neki nemir. Skoro da je pozeleo da se tamo napolju pojavi neka četa vojnika. U tom slučaju bar bi mogli da vide neprijatelja. Čekati ovde i stalno misliti na to da neka nevidljiva opasnost visi nad glavama ljudi, to je Šejnu bilo gore nego bilo šta na ovom svetu.

Kada su „Hidalgo” Džekson i Ana Carka ustali, većina revolveraša se prikriveno iscerila. Svako je znao šta to treba da znači. Džekson će se sada prepustiti zadovoljstvu da ima tu ženu u svom naručju, a to je ono za čim je cele večeri čeznuo.

Durango mu je prišao sa strane kada ga je Džekson pozvao sebi lakim pokretom ruke. Klimao je glavom bez ijedne reči dok mu je Džekson izdavao naredbe.

Snažni džin nije nijednom pogledao u pravcu gde se nalaze njegova kćerka Ketu i Šejn.

Zapadnjak bi najradije opsovao, i to glasno. Gledao je Ketu Džekson koja je stisnutih usana zurila u tanjir ispred sebe.

A zatim se Džekson udaljio sa plavom ženom.

Durango je kratko saopštio ljudima šta treba da rade i odredio revolveraše koji će čuvati stražu.

— Ljudi iz dvorca preći će u biblioteku i tamo ih treba zaključati — reče on na kraju. — Budite oprezni, momci. Ovaj mir mi se ne dopada. Mora da se negde tu blizu nalaze vojnici. Moram biti obavešten na vreme ako se oni pojave. Burdete, ti ćeš paziti na Mariju Soto. Ne smeš da je puštiš iz njene sobe.

Durango se iscerio i okrenuo se prema Meksikanki.

— Ili ćete vi možda provesti noć u bračnom krevetu sa vašim suprugom, senjora? — upita on.

Zapadnjak pogleda Panuka koji je tog trenutka sipao u svoje grlo neko crno vino kao da je to voda za piće. Skoro da je već počeo da hrče.

— Mi spavamo u odvojenim sobama, mister Durango — odvrati Marija tiho.

— Onda podite sa mister Burdetom, senjora. Probudićemo vas ako bude potrebno.

Marija Soto ustade bez reči.

Kratak pogled koji je samo letimično sevnuo prema mestu gde se nalazi Zapadnjak i koji je mogao biti slučajaj, razljudio je Ketu Džekson.

Skočila je divlje kao prerijska mačka. Njeno lepo lice je pocrvenelo od besa.

Pre nego što je nešto mogla da kaže, Šejn je stavio brzo svoju ruku preko njene. Bila je skoro van sebe od besa. Osetio je kako drhti.

Burdet nestade sa Marijom Soto.

Šejnu je bilo drago što je Durango odredio tog momka da čuva Mariju Soto. Jer, Burdet je bio džentlmen koji nikad ne bi na silu primorao ženu da spava s njim. Kod ostalih revolveraša to nije bilo tako sigurno. Naprotiv, ti grubi momci verovatno ne bi bili nimalo nežni da se domognu toplog ženskog tela.

Nekoliko revolveraša počelo je da tera poslugu u biblioteku. Neki su izašli napolje da zamene svoje drugare u parku.

Šejn, Ketu Džekson i Durango su ostali sami.

Revolveraš je popreko gledao Zapadnjaka, ali nije rekao ništa. Bilo mu je sasvim jasno da se Ketu odlučila za njegovog protivnika.

— Džekson mi je jako bezbrižan, Durango — reče Šejn tiho. — Ta cela priča mi se ne dopada. Ne mogu nikako da poverujem u to da bi ljudi u Montereju trpeli jednog takvog čoveka kakav je Panuko da vlada u guvernerskoj palati više od jednog dana, ako se iza toga ne nalazi neko drugi koga se boje kao kuge.

Durango sleže ramenima.

Zapadnjaku nije bilo jasno da li je revolveraš uopšte razumeo njegove reči. Durango je sve više gledao Ketu Džekson. Sada se njegov pogled skoro nije odvajao od lepe devojke.

— Mister Džekson sigurno zna šta radi, Šejne — reče on. — Ti gledaj svoja posla.

Zapadnjak klimnu glavom.

— Možeš biti siguran da će biti tako, Durango — odvrati on. — Postaraću se o tome da izađem živ iz ovog dvorca.

Durangova desna ruka opasno se približila dršci revolvera. On je Šejnove reči shvatio kao pretnju za samog sebe, mada je to značilo nešto drugo.

Zapadnjak odmahnu rukom.

— Nemoj da se praviš lud, Durango — reče on mirno. — Bolje bi bilo da misliš na to da je ovde nešto trulo. Ako

ne otvorimo četvoro očiju i ne napregnemo svoje usi, onda ćemo se ujutru probuditi s prerezanim grkljanima.

Iscerio se revolverašu. A, zatim se okrenuo prema Ketu Džekson, uhvatio je za ruku i pošao s njom prema vratima koja vode u dec dvorca gde se nalaze gostinske sobe.

— Zar ti nećeš da učestvuješ u straži? — upita Durango strogim glasom.

— Mogu — odvrati Šejn preko ramena. — Samo, kaži mi kada je red na tebe. Praviću ti društvo.

XI

Osetio je nežnu kožu Ketu Džekson. Devojka je dahtala i pripila se uz njega. Voleli su se i telesni dodir vratio je devojci mir. Izgleda da je zaboravila Mariju Soto. Bar nijednom više nije pomenula njeno ime otkad su zajedno ušli u sobu.

Zapadnjakove misli vrtele su se još uvek oko onoga što se događa ovde u dvorcu.

Izgleda kao da su ga plave, hladne oči Ane Carke pratile. Ponekad je imao osećaj kao da ta žena stoji pored njegovog kreveta i gleda u njega i Ketu sa podrugljivim osmehom.

A onda je ponovo pomislio na Mariju Soto. Bila je sasvim drukčija nego što je zadržao u sećanju kad su se voleli u San Antoniju. Kao da je opčinila neka tajanstvena, natprirodna sila kojoj nije mogla da se odupre. Da li bi, možda, ona mogla da mu kaže šta se to dešava u ovom dvorcu?

Kako to da se ona dobrovoljno udala za tog bednog čoveka koji se zove Panuko? Kakvu je nameru imala? I, ima li uopšte neko ovde nekakve namere i ciljeve?

Zapadnjak je osetio ravnomerno disanje Ketu Džekson. Znači, zaspala je. Mora da je bila iako umorna. Jer, nije spavala četrdeset osam sati. Uprkos tome tražila je da se vole. Verovatno je htela da potisne svoju ljubomoru koja je mučila.

Šejn se polako odvojio od nje i pokrio je.

Ona je tiho prostenjala. Nešto je mrmljala u snu.

Zapadnjak prekrsti ruke iza vrata. Gledao je u pokrivač. I njega je savladao umor. Ali, borio se protiv njega svim silama. Nekako je imao osećaj da će biti predat nekim tajanstvenim silama ako sada zatvori oči.

Očni kapci postajali su mu sve teži.

Okrenuo se na leđa. Ne, nije hteo da spava. Jer, učinilo mu se, ako sada zaspi nikad se više neće probuditi. San bi za njega značio smrt.

Ketu Džekson se nemirno prevrtala čas na jednu čas na drugu stranu. Stenjala je. Međutim, nije se budila.

Zapadnjak je koračao kroz sobu tamo-amo.

Zatim je stao ispred stočića sa lavorom i osvežio svoje lice vodom.

Potražio je svoje odelo i obukao se. Opasao je i pojas sa revolverom oko struka.

Zadubljen u misli izvadio je „remington” iz futrole i okrenuo doboš.

Bleda mesečina obasjavala je oznojeno lice mlade Ketu.

Ona je rukom gužvala pokrivač i nemirno micala usnama. Nije ništa govorila, ali videlo se da ima nemiran san.

Zapadnjak je već hteo da probudi devojkicu kad se ona opustila. Okrenula se na drugu stranu i sada je disala ravnomerno. Utonula je u dubok san.

Visoki čovek je krenuo prema vratima. Bio je umoran i noge su mu bile teške kao olovo, ali je i pored toga hteo da malo bolje zagleda palatu. Isto tako je nameravao da proveri da li su pojedini stražari budni, a možda i da se uputi u grad da sam lično vidi šta se tamo dešava.

Polako je otvorio vrata.

Njegova ruka se mašila „remingtona“ kada je u hodniku ugledao neku senku.

Međutim, prepoznao je ko je to. Marija Soto! Zar je moguće?

Gledala ga je ukočeno. Izgleda kao da ga nije primećivala.

Brzo je kliznuo napolje, zatvorio za sobom i zaključao ih. Ključ je stavio u džep svojih pantalona.

Njegove snažne ruke spustile su se na ramena Meksikanke. Prodrmao je biago.

— Marija — reče on tiho. — Otkud ti ovde? Da li mene tražiš i kako si mogla da izadeš iz svoje sobe? Da te Burdet nije ...

Prestao je da govori.

Devojka se odjednom trgnula. Njene oči su se razbistrile.

— Šejne! — uzdahnu ona.

— Sto mu gromova, Marija, pa šta se to dešava ovde? — upita Zapadnjak. — Kako si ti dospela ovamo? Himenez je rekao da će te zadržati za sebe!

— Šejne — šaputala je ona — ovde ne možemo da razgovaramo. Dođi u moju sobu.

Njegove ruke su još uvek bile na njenim ramenima. Učinilo mu se da ona želi ponovo da ga osvoji i zato ga zove u svoju sobu. Međutim, on nije imao nameru da ove noći spava s njom. Prodrmao je još jednom.

— Do đavola, Marija! Šta se to dešava s tobom? Jesi li ti srećna kao supruga tog Panuka? Otvori najzad usta! Ti si ovde jedina osoba koja može makar malo da baci svetlosti na ovu tajanstvenu stvar. Ko je Ana Carka?

Osetio je kako se trgnula.

— Pođi sa mnom — reče ona tiho. — Ispričaću ti sve.

Zapadnjak je primetio da ona nema neke zadnje namere. Video je da Marija pati i kao da njene oči traže pomoć. Ali, ko bi joj mogao pomoći ako ne kaže šta se dešava u ovom tajanstvenom dvorcu!

— Dobro — pristade on. — Idemo u tvoju sobu. Ali, samo da razgovaramo.

On je očekivao odgovor pun otrova. Pre nekoliko dana bio ga sigurno i dobio. Međutim, sada je ona samo klimnula glavom i krenula napred.

Išla je nekako kruto. Zapadnjak više nije obraćao pažnju na to. Osvrnuo se da vidi nekog stražara, ali nije ugledao nikoga.

Odjednom mu je palo na pamet da ga Marija Soto vodi u jedan deo dvorca koji dosad nije video.

Podigao je ruku da je zaustavi, kad je ona iznenada stala ispred neke velike slike.

Zapadnjak je povukao svoju ruku.

Marija je pipala svojim prstima po zlatnom ramu slike. Očigledno je tražila jedno određeno mesto. I. izgleda da ga je bez po muke našla.

Sejn nije verovao svojim očima kad je skoro deset stopa velika slika počela odjednom da se kreće oko neke svoje osovine.

— Sta je sada ovo? — huknu on.

— Ovak hodnik vodi u moju sobu — odgovori Marija tiho. — Ja bih ovim putem mogla doći u tvoju sobu pored Burdeta.

Zapadnjak oseti neodoljivu želju da se smeje. On je čuo dosta jezivih priča o starim zamkovima sa tajnim hodnicima i podzemnim skloništima u kojima ima duhova, ali ovde kao da je to bilo stvarnost.

Namrštio se i krenuo za Marijom Soto u mračan hodnik. Sto mu gromova, zar neko može verovati u jednu ovakvu besmislicu?

Za svaki slučaj, njegov verni „remington“ je bio spreman.

Marija Soto upali sveću. Slika se polako vratila na svoje mesto.

Marija je koračala napred i posle pet minuta je stala.

Zapadnjak nije video da je ona pokrenula neki mehanizam, ali jedna uska vrata su tiho škripnula i otvorila se.

Ušli su u neku nameštenu sobu sa širokim krevetom i lepim rokoko nameštajem. Kamena vrata su se sama zatvorila kada je Zapadnjak ušao u sobu. Zadnja vrata bila je, u stvari, sakrivena iza ogledala sa pozlaćenim ramom.

Marija Soto upali jednu lampu na gas koja se nalazila na stolu. Zatim se okrenula prema Zapadnjaku.

Njeno lice je bilo bledo, a oči koje su ga inače gledale tako zavodnički, sada su bile bezizrazne.

Prišla mu je polako, a zatim iznenada obavila svoje ruke oko njegovog vrata pre nego što je uspeo bilo šta da joj kaže. Pripila se uz njega. Zapadnjak oseti toplinu njenog vitkog tela.

— Šejne! — šaputala je ona. — Uzmi me! Potreban si mi, Šejne!

Jedva je uspeo da odvoji njene ruke od svog vrata.

— Nemoj sada, Marija — reče on promuklim glasom. Nije hteo da je uvredi. — Hajde da porazgovaramo o onome šta se dogodilo kad si ti uletela u naručje Himenezu.

Ona kao da nije razumela njegove reči. Bacila se ponovo na njega i zagrlila ga.

Zapadnjak je s nekoliko nežnih poljubaca pokušao da je urazumi. Ali, vatrena Meksikanka je izgleda htela više.

— Šejne — reče ona tiho. — Ja...

— Marija! — prekide je visoki čovek. — Hajde da najpre porazgovaramo. Moraš mi ispričati sve! Jer, ja osećam da

nama svima pretila opasnost. Šta se to događa ovde u ovom dvorcu? Ko je ta Ana Carka? Kako to da te je Himenez doveo ovamo? Ili si možda pobeгла?

Podigla je obrve kao da prvi put čuje njegova pitanja.

— Ne znam, Šejne — reče ona tiho. — Sećam se samo toga da je Bravo Himenez hteo na silu da me ima. Ali, onda je odjednom popustio. Njegovo telo me više nije pritiskalo tako jako. Izgleda da je odustao od svoje namere. A zatim mi je rekao da će me odvesti u Monterej.

— Da li je rekao zašto?

Ona odmahnu glavom.

— Ja to nisam pitala, jer bila sam zadovoljna što mi ništa nije učinio. Jedva da znam kako sam došla u Monterej. Došla sam sebi tek kad sam se našla u krevetu s tim Panukom. Šta da ti kažem, skočila sam kao oparena i istrčala napolje. Ali, napolju u hodniku je stajala Ana Carka. Njene oči! Ja odjednom više nisam mogla da idem dalje. Noge su mi bile teške kao olovo. U meni je sve proključalo kad mi je rekla da sam ja sada udata za Huana Panuka, novog guvernera Nuevo Leone. Htela sam da joj izgrebem lice svojim prstima. Ali, nisam uspeła ni da podignem ruke.

Prestala je da govori. Zapadnjak je primetio da ona drhti. U njenim crnim očima video se strah. Kao kakva velika vatral

— Šejne! — šapnu ona. — Ana Carka je veštica! Ona ima moć nad svim ljudima koji se nalaze ovde u dvorcu. Ona će nas sve poubijati ili će nas iskoristiti da ostvari ono što ona želi.

Zapadnjak se tiho osmehnu. Stavio je svoju ruku na njeno desno rame.

— Ne postoje veštice, Marija — reče on blagim glasom. — Ko zna šta su ti dali da popiješ da bi bila tako zbunjena!

Ona je videla da joj Šejn ne veruje i oborila je glavu.

— Da li je Ana Carka žena koja preko tog Panuka vlada? Da li ona ima moć u svojim rukama? A, gde je vojska koja je kao garda štitila tvog oca?

— Švi su pobeгли glavom bez obzira — odvrati ona tiho. — Ja sam čula od jednog peona da se niko ne sme usuditi da dođe u dvorac guvernera. Boje se plave veštice. Ana Carka je jedna đavolova prijateljica. Zovu je „La serpiente de cascabel“, a to znači zvečarka, zmija otrovnica.

Šejn klimnu glavom. Stvarno, ime joj je pristajalo. Njene opasne hladne oči nisu se mnogo razlikovale od očiju zmije.

— A, da li ti znaš šta Ana Carka namerava da uradi s tim cirkusom? — upita on.

Pogledala ga je.

— U podrumima se gomila blago, Šejne. Ona prisiljava narod da plaća veliki porez i da daje sve što se od njega traži. A oni dolaze i daju zlato i pezose, jer se boje plave veštice.

To je bilo nešto neverovatno. Međutim, Zapadnjak je znao kako se lako može uticati na ljude južno od Rio Grande. Oni odmah poveruju u neku natprirodnu snagu i pokoravaju joj se.

Uhvatio je ponovo Mariju za ramena i zagledao se u nje-ne oči.

— Mi ćemo sada otići kod Ane Carke i Džeksona — reče on odlučnim glasom. — Onda ćemo utvrditi kakvu to snagu ima plava vaštica.

Nije odgovorila ništa.

Zapadnjak je video kako su se njene zemice raširile. Međutim, krajičkom oka primetio je još nešto. U njenim očima kao da se ogledao neki snažan čovek koji je izašao iz nekih tajnih vrata. A još najgore je bilo to što je svoj revolver uperio u Šejnova leđa!

XII

Zapadnjak ispusti neki neartikulisani divlji krik i okre-te se munjevito na drugu stranu. Istovremeno je gurnuo Ma-riju Soto u stranu tako da je ona pala na pod.

Prasak pucnja prolomi se kroz sobu. Kugla zviznu negde jako blizu Zapadnjakove glave.

Šejn je već imao svoj „remington” u ruci. Još dok se okretao izvadio ga je iz futrole. Sada je cev opasne gvozdurije već bila upravljena prema velikom čoveku koji se ogledao u ogledalu.

Međutim, Zapadnjak je u poslednjem trenutku pomerio cev malo u stranu, jer je prepoznao „Hidalgo” Džeksona.

Lice džinovskog čoveka bilo je razvučeno u grimasu. On je pucao još jednom.

Ovog puta kugla je đavolski opasno krenula prema Za-padnjaku i pocapala košulju na njegovoj levoj strani.

Zapadnjak oseti užasan bol. Iz rane je potekla krv i pok-vasila njegovu košulju.

— Jeste li vi poludeli, Džekson! — riknu Šejn i prevrnu se na podu. Video je da džinovski čovek namerava i dalje da puca na njega.

Džekson koraknu napred.

Marija Soto je ležala na podu i plakala.

Tog trenutka neko je počeo žestoko da udara pesnicom po vratima.

— Sto mu gromova, pa šta se ovde unutra događa? — riknu Laki Burdet koji se pojavio na vratima. — Šejne? Kako si ti ušao u ovu sobu?

Zapadnjak nije imao vremena da mu odgovori.

„Hidalgo” Džekson je izgleda bio poludeo. Pucao je na Šejna i po treći put, ali je i sada promašio, jer se Zapadnjak u poslednjem trenutku bacio u stranu.

Šejn je tek sada uputio kuglu iz svog revolvra. Ciljao je tako da ne upuca Džeksona.

Kugla pogodi ogledalo koje se raspade u paramparčad.

Tajna vrata se ponovo zatvoriše. Ali, Šejn je bio ubeđen da je za trenutak ugledao neku ženu koja je na sebi imala dugačku haljinu. Međutim, sada je morao da pazi na Džek-sona.

Napolju su se čuli glasovi. Pucnji su privukli i Duranga.

Džeksona ništa nije moglo da zaustavi. Bilo je jasno da ga ne interesuje Marija Soto. Obišao je unaokolo. Ona je ču-

čala na podu s rukama naslonjenim na stolicu koja se našla pored nje.

Zapadnjaku je bilo jasno da će ga Džekson pogoditi jednom od sledećih kugli. Međutim, nije hteo da ubije tog čoveka, jer je osećao da nešto nije u redu s njim.

Kada je Džekson podigao ponovo svoj revolver, Zapadnjak je bacio svoj „remington” prema njemu.

Džekson je pokušao da izbegne udarac, ali nije bio dovoljno brz. Revolver ga je pogodio u grudi. Kugla koju je ispalio iz svog pištolja proletela je pored Zapadnjaka. Ona je pogodila umivaonik i zarila se u lepi ormančić iza njega.

Šejn se baci na džinovskog čoveka. Pesnicom je odgurnuo Džeksonovu ruku u kojoj se nalazio revolver.

Džin kriknu. Pištolj ispade iz njegove ruke. Hteo je da zgrabi Šejna svojom levom rukom, ali Zapadnjak je bio suviše brz za njega.

Šejnova pesnica se već spustila na Džeksonovu četvrtastu bradu. Zapadnjak je osetio kako ga je zbolelo čak do kostiju na ramenu. Bio je to strahovit udarac.

Međutim, Džekson nije pao na pod. Taj snažni medved od čoveka je riknuo kao ranjeni bivo i ustremio se istog trenutka na Zapadnjaka koji nije uspeo na vreme da se izmakne.

Snažne Džeksonove ruke zgrabile su Šejna. Pali su zajedno na pod. Za trenutak je džinovsko telo Džeksona pritislo Zapadnjaka, tako da je on skoro izgubio vazduh.

Taj Džekson je zaista bio jak kao medved.

Šejn se uplašio. Počelo je da mu zuji u ušima. Pokušao je da podbaci svoja kolena ispod teškog Džeksonovog tela, ali nije uspeo. Snažni džin ga je pritisnuo još više. Zapadnjak je već osećao njegov vreli dah na svom licu.

Zapadnjak je uhvatio dršku svog bovi-noža. Uspeo je da ga izvaći iz futrole.

Moraću da ga ubodem, pomisli Šejn. Inače, on će me ubiti!

Međutim, ne lezi vraže. Tog trenutka telo snažnog džina je odjednom postalo mlitavo.

Zapadnjak je ugledao ljutito lice Duranga iznad sebe.

XIII

— Šta to treba sada da znači, Šejne! — riknu Durango besno. — Kako si smeo da se potučeš sa gazdom? Sto mu gfo-mova, možda nije trebalo da se mešam. Možda bi te mister Džekson poslao na onaj svet!

Zapadnjak nije odgovorio ništa. Ustao je i uputio se prema Mariji Soto koja je još uvek čučala na tepihu sa glavom naslonjenom na rukama.

Durango i Laki Burdet su ga gledali s nepoverenjem. A na vratima su se pojavila još dvojica revolveraša.

Durango frknu na njih.

— Šta vi ovde tražite, momci?

Njih dvojica slegoše ramenima.

— Čuli smo pucnje i... — reče jedan.

— Je li napolju sve mirno? — upita Durango.

Oni su potvrdno klimnuli glavom i Durango ih je uputio ponovo u park.

Zapadnjak je primetio veliku čvorugu na zadnjem delu glave „Hidalgo” Džeksona. Mora da ga je Durango žestoko raspalio revolverom po glavi.

Šejn se isceri kiselo. Verovatno će zbog ovog sukoba imati nekih poteškoća i on i Durango.

Zapadnjak je ipak shvatio da se mora đavolski oprezno čuvati Džeksona. Jer, da nije Durango pomogao, njemu ništa drugo ne bi preostalo nego da upotrebi nož.

Zapadnjak je uhvatio Mariju za ruku i podigao je na noge.

Ona je još uvek jecala i suze su tekle niz njeno lice. Trgla se kad je videla Džeksona na tepihu.

— Da li je mrtav? — upita ona tiho.

Zapadnjak odmahnu glavom.

— Ne, nije — reče on. — Samo je onesvešćen. To je uradio Durango. Morao je da ga pošalje u carstvo snova jer Džekson je hteo da me ubije.

— To ga je sigurno začarala veštica — reče Marija tiho. — Zašto bi inače nasrnuo na tebe!

Durango i Burdet su je zbunjeno gledali.

— Ta devojka nije baš pri čistoj pameti, Šejne — reče Burdet promuklim glasom. On je tek sada ugledao tajna vrata koja su bila poluotvorena. Verovatno se mehanizam pokvario pošto ga je pogodio metak iz Zapadnjakovog revolvera.

Visoki čovek je primetio koliko je Burdet bio iznenađen.

— Ja sam kroz ta vrata ušao. Laki — objasni on. — Marija Soto je došla da razgovara sa mnom. Kazala mi je da se svi ljudi u Montereyju boje te plave žene i misle da je ona veštica.

Durango odmahnu rukom. Prišao je vratima i zagledao se u mrračni hodnik.

— To su sve gluposti — reče on i isceri se. — Ljudi su u stanju da izmisle svašta. Nego, hajde da mi probudimo Džeksona. On će nam ispričati šta se s njim dogodilo.

Durango je izvadio svoj revolver i cev uperio u Zapadnjakove grudi kad se visoki čovek sagnuo da uzme svoj „remington”.

— Dalje ruke od topa, Šejne! — ciknu on. — Pre nego što budem razgovarao sa mister Džeksonom ti ne možeš da budeš naoružan. Zasada si uhapšen i budi pametan da ne bi prerano pošao u pakao!

— Tebe je izgl-đa takođe začarala ta veštica, Durango! — frknu Zapadnjak ljutito. — Evo, pucaj ako imaš hrabrosti da ubiješ nenaoružanog čoveka!

Zapadnjak je mirno uzeo svoj „remington” i stavio ga u futrolu za pojasom.

Durangovi očni kapci su se približili.

— Da li Ket Džekson zna da se ti nalaziš ovde sa Meksikankom u njenoj sobi? — upita on podrugljivo.

Marija Soto frknu kao divlja prerijska mačka.

— Ovde nije bilo ničega čega bismo mogli da se stidimo, ti, uobraženko! — ciknu ona ljutito. — Šejn je u pravu kad

kaže da je neko začaran. Ana Carka će nas sve uništiti ako što pre ne pobegnemo iz ovog zamka.

— Cuješ li ti šta ova devojka raspreda, Laki? — upita Durango Burdeta. — Hajde, probudićemo mister Džeksona i on će nam otkriti šta se tu stvarno događa.

— Mislim da je najbolje da nekog pošaljemo kod Ane Carke da nam ta žena ne bi umakla — predloži Zapadnjak. — To što će Džekson kasnije ispričati uopšte nam nije važno.

— Zašto ti ne bi otišao po nju, Šejne? — upita Durango i isceri se pakosno. — Nije valida da se i ti bojiš veštica?

Zapadnjak nešto tiho opsova.

Krenuo je iz sobe. Marija Soto ga je uhvatila pod ruku. Međutim, on je nežno odgurnu od sebe.

— Bolje će biti da ostaneš pored Duranga, Marija — reče on. — Ovde si najsigurnije i ništa ti se neće dogoditi.

Durango se isceri.

— Šejn je u pravu, Marija — reče on. — Ja stvarno ne verujem u veštice.

Zapadnjak se uputi prema hodniku. Ni on nije verovao da postoje duhovi i veštice, ali mu je ipak bilo jasno da se u ovom dvorcu dešava nešto čudno. Kako to da je „Hidalgo” Džekson odjednom skoro poludeo i nasrnuo na njega u nameri da ga ubije? Tu svakako nisu čista posla.

Njegove misli vratile su se na Ketu Džekson. Mora da se devojka jako uplašila kad je čula pucnje i kad je videla da je zaključana sama u sobi.

Zapadnjak je potrčao niz hodnik. Stigao je do njene sobe.

Unutra je bilo tiho. Šta to treba da znači? Jer, očekivao je da devojka viče i doziva nekog u pomoć.

Otključao je vrata.

Verovatno je devojka bila toliko umorna da nije ni čula pucnje koji su pali.

Šejn je imao neki čudan osećaj da se dogodilo nešto neobično.

Gurnuo je nogom vrata.

Svetlost iz hodnika prodrila je u sobu.

Zapadnjak je iznenađeno huknuo kad je primetio da u Krevetu nema nikog.

Ušao je brzo unutra.

— Ketu! — viknu on.

Odgovora nije bilo.

Kresnuo je šibicu i zapalio lampu. Ništa. Devojka je nestala!

Međutim, sada mu je bilo jasno da su je na silu odvučili iz sobe.

Sto pored kreveta bio je preturen. Na podu su se nalazili delovi odeće Ketu Džekson. Crne pantalone i izvezena bolero-jakna!

Kako je to moguće? Pa soba je bila zaključana!

Jedna slika na zidu bila je iskrivljena.

Zapadnjak je pažljivo opipao zid. Nije pronašao ništa. Međutim, bio je siguran da i u ovoj sobi postoje tajna vrata koja vode u neki skriveni hodnik.

Njegovo lice je bilo bledo. Ljut kao ris krenuo je u sobu gde je Džekson trebalo da provede noć sa plavokosom Anom

Carkom. Ali, u dubini duše je verovao da tamo neće naći plavu vešticu.

Šta je tu je, pomisli on. Iz ove kože se više ne može.

XIV

Skoro istovremeno su zajedno sa Zapadnjakom ušli i ostali iz sobe Marije Soto. Bio je tu i Džekson.

Lice džinovskog čoveka bilo je iskrivljeno. On je prošao pored Zapadnjaka i ušao u sobu koja je bila jako velika i uz to imala i odvojen deo za spavanje.

Široki krevet sa ogromnim baldahinom ličio je na neko bojno polje. Izgleda da se Džekson dosta namučio dok je savladao plavu vešticu.

Od Ane Carke nije bilo ni traga ni glasa.

Šejn se setio one tajanstvene senke koju je video iza ogledala, ali nije rekao ništa o tome.

Džekson se odjednom okrenuo prema njemu.

— Šta se to dogodilo u sobi Marije Soto, Šejne? — upita on zabrinutim glasom. — Durango mi je ispričao da sam te skoro mogao ugušiti da me on nije tresnuo revolverom po glavi.

Zapadnjak potvrdno klimnu glavom.

— On vam je spasao život, Džeksone — reče.

— Kako, meni?

Zapadnjak izvadi svoj bovi-nož.

Oštro sečivo seynu na svetlosti lampe.

— Bio sam spreman i na to da vas ubodem. I to bi se sigurno i dogodilo da Durango nije reagovao u pravom trenutku. Verujem da biste sada bili negde na putu tamo gore, jer je drugog izbora nisam imao.

Džekson odmahnu glavom.

— Mora biti da sam se jako opio. Šejne — promrmlja on. — Morate mi verovati. Ne sećam se stvarno ničega što se dogodilo.

Zapadnjak klimnu glavom.

— Ja sam to primetio — reče on. — Meni se učinilo kao da vam je neko usuo neku drogu u piće koja vas je ošamućila.

Džeksonova glava se trže nazad.

Prišao je krevetu i sa stočića uzeo malu bocu viskija.

— Ta prokleta nevaljalica mi je usula otrov u viski! — ciknu on ljutito. Što mu gromova, sećam se samo da je bila jako vatrena! A dalje...

Prestao je da govori.

Zapadnjak nije rekao ništa. Nije verovao u Džeksonovu pretpostavku da je to bio otrov. Jer, u tom slučaju džinovski čovek ne bi povremeno dolazio svesti. Verovatno je bio pod dejstvom hipnoze ili je u pitanju nešto slično. Ali, možda je ta đavolska Ana Carka ipak neka veštica koja ga je začarala.

— Gde je mis Džekson? — upita Durango otrovnim glasom.

Revolveraš je izgleda osetio da tu nešto nije u redu i da Šejn nešto skriva.

Ovo pitanje vratilo je Džeksona iz njegovih misli natrag u stvarnost. Pogledao je Šejna.

— Nestala je — reče Zapadnjak. — Njena soba je bila zaključana, ali devojke tamo više nema.

Džekson se zakašlja. Njegove ogromne pesnice su se stezale i širile. A u očima džinovskog čoveka sevnule su đavolski opasne munje.

— Šejne! — grinnu on. — Sigurno se sećate onoga što sam vam rekao u Laredu! Ja ću vas lično upucati svojom rukom ako joj bude faila makar i jedna vlas kose na glavi!

Zapadnjak se naljutio.

— Sada se malo priberite, Džeksone! — frknu on kao divlji prerijski mačak. — Meni nije mnogo manje stalo da nađemo Ketu živu i zdravu. Bolje bi bilo da mi kažete kako ste ovdje dospeli u sobu Marije Soto. Gde se ovde nalaze tajna vrata?

— Tajna vrata? — upita Džekson zbunjeno. — Otkud bih ja to mogao znati?

— Zato što ste vi ušli u sobu Marije Soto kroz neki tajni prolaz, Džeksone! — grinnu Zapadnjak. — Pitajte Burdet. On je bio na straži ispred vrata. Ušli ste unutra u sobu Marije Soto i odmah ste počeli da pucate na mene.

Prema zabezbečnutom izrazu lica „Hidalgo” Džeksona Zapadnjak je shvatio da se džin ne seća ničega što se dogodilo. Hteo je da se vrati u Marijinu sobu. Tajna vrata su tamo još stajala otvorena. Možda bi odatle moglo da se krene u tajne hodnike dvorca? Verovatno će moći da nađe put do Keti Džekson, pomisli visoki čovek. Svakako ne može da se smiri dok ne nađe Ketu koja je tako tajanstveno nestala.

— Kuda ste krenuli, Šejne! — riknu Džekson.

— Idem da tražim vašu kćerku, a kuda bih inače! — odvrati Zapadnjak oštro.

— Neka i Burdet pođe s vama — predloži Džekson. — Uvek je bolje kad ima nekoga da vam čuva leđa.

Zapadnjak klimnu glavom. Bilo mu je drago što je Džekson predložio da ga prati Burdet, a ne Durango. Jer, u tom slučaju bi morao imati oči i na potiljku koje bi pazile na Duranga.

— F-brinite se o Mariji Soto, Džeksone — reče Šejn zabrinuto. — Devojka je preplašena. I pretražite dvorac uzduž i popreko. Mi ćemo tek onda naći svoj mir kad budemo prikliještili Anu Carka i saznamo šta se ovde dešava. Ja sam siguran da se svi konci nalaze u njenim rukama. Pitajte Mariju šta je ona čula!

Okrenuo se na drugu stranu i izišao iz sobe. Burdet je pošao za njim.

XV

Zapadnjak je izbrojao šezdeset i pet stepenica. Vazduh je sada bio svežiji. Uski zidovi hodnika su bili vlažni. Laki Burdet je u međuvremenu prestao da se ceri. Izgleda da je i njemu ta cela priča postala nekako tajanstvena.

Šejn je izvadio „remington” iz futrole. Odlučio je da mora biti spreman na sve svakog trenutka. Od sukoba sa „Hidalgo”

Džeksonom više nije bio siguran da ga ne čeka neko novo iznenađenje.

Burdet je držao fenjer visoko.

Svetlost je padala na vlažne zidove, Sada je hodnik savijao udesno.

Šejn je odlučno koračao dalje.

Ispred ugla je zastao i oslušnuo. Učinilo mu se da je čuo neki tihi šum.

Uzeo je fenjer od Burdeta. Iznenadio se kad je video da se hodnik završava jednim velikim proširenjem okruglog oblika koje je bilo jako prostrano. Izlaz je bio na drugoj strani.

Taman kada je hteo da mahne Burdetu da idu dalje ugledao je nešto sjajno ispred sebe. Sagnuo se.

Njegovo lice je počelo ubrzano da kuca. Maramica! Nema sumnje, to je maramica Keti Džekson. Čak i da je nije ranije video odmah bi poznao po inicijalima „K” i „DŽ”.

— Mora da je negde ovde. — došapnu od Burdetu i pruži mu maramicu.

Revolveraš zviznu kroz zube.

Zapadnjak uđe u prostoriju. Sada je primetio da se iz nje račvaju dva hodnika. A odmah je primetio i masivna vrata od hrastovine koja su se nalazila desno od njega.

Šejn i Burdet predoše na drugu stranu.

— Ako su zaključana biće nam potrebno jedno celo punjenje dinamita da ih otvorimo — promrmlja revolveraš.

Zapadnjak uhvati bravu. Iznenadeno je pogledao u Burdeta kada su vrata počela da se kreću.

Klimnuli su glavom jedan prema drugom i Šejn je nastavio polako da gura debelo drvo.

Vrata kao da su progutala njihove korake.

Međutim, sada su čuli mrmljanje. Neko kao da je tiho plakao.

Zapadnjak oseti hladnu jezu.

— Da to nije Keti?

— Čingo! — začuo se neki zvonak glas iznenada. — Eno tamo na vratima!

Znači, otkrili su ih.

Šejn je odmah prepoznao glas Ane Carka. Tu više nije moglo biti nikakve sumnje.

Otvorio je širom masivna vrata.

Uz odsjaj vatre koja je svojim plamenom osvetljavala prostoriju Zapadnjak je odmah primetio mršavu priliku koja je u svojim rukama držala neku čudnu spravu. Izgleda da je imao nameru da opasnu stvarčicu zavrtla i baci je na Šejna.

Zapadnjak se baci napred. Kriknuo je kako bi opomenuo Burdeta. Istovremeno je bacio fenjer prema mršavom čoveku.

Neki izduženi predmet sa lancem zviznu iznad Zapadnjakove glave i udari o zid iza njega.

Međutim, Šejn je bio dobro hitnuo fenjer i mršavi čovek nije mogao da izbegne udarac.

On je posrnuo i pao koliko je dug.

Zapadnjak je već bio na nogama. Samo je pogledao i odmah je shvatio šta se dešava u podrumu guvernerske palate.

Keti Džekson je bila vezana na krevetu. Njena usta su bila otvorena, ali od straha nije uspela ništa da kaže.

Istovremeno je Šejn primetio da plava žena pokušava da dođe do jednih drugih uzanih vrata.

Šejn je stigao u nekoliko koraka, uhvatio je za ramena i okrenuo je prema sebi.

Plava kosa pomilovala je njegovo lice i on se skoro ukočio kad je ugledao hladne oči.

Nešto tajanstveno kao da mu je oduzelo snagu i on je zbu-njeno gledao kako mu žena izmiče ispod prstiju i žuri prema uzanim vratima.

Tog trenutka Keti Džekson je kriknula, i to je Šejnu po-vratilo razum.

Visoki čovek je pred sobom ugledao namršteno lice Ane Carke koje sada nije bilo tako lepo kako mu se ranije učinilo. Uspeo je da je zadrži pre nego što je nestala iza uskih vrata u zidu.

Iza njega se oglasio Laki Burdet.

Pao je pucanj. Odjek je bio tako jak kao da je Burdet ispalio neki pravi pravcati top.

Zapadnjak povuče Anu Carku nazad i zatvori vrata. Tek tada se okrenuo.

Ugledao je mršavog čoveka kako stoji ispred Burdeta sa sekirom u ruci.

Sekira polete prema Zapadnjaku.

Međutim, Šejn se na vreme bacio na pod. Opasno se-čivo prohuja iznad njega.

Plamen vatre je osvetlio lice mršavog čoveka koji je sada nepokretno ležao na podu ispruženih nogu i ruku.

Ana Carka se istrže iz Šejnovog zagrljaja. Ciknula je div-lje i bacila se na mrtvog čoveka.

Laki Burdet slože ramenima. Time je hteo da kaže da drugog izbora nije imao.

— Pazi na nju! — ciknu Zapadnjak i pokaza rukom na plavu ženu. Zatim se uputio prema krevetu gde je bila vezana Keti Džekson.

Namrštio se kad je ugledao njen pocepan donji veš. Me-đutim, nije bilo nikakvih povreda. Taj tajanstveni čovek je izgleda tek sada nameravao da je muči.

Zapadnjak oslobodi uže sa njenih ruku i nogu, kojim je bila vezana za krevet.

Keti je počela da jeca. Kada je Šejn podigao sa kreveta ona mu se obesila o vrat.

On je pomilovao njenu kosu.

— Sada je sve prošlo, Keti — reče Šejn nežno. — Nemaš više čega da se bojiš, draga.

Čuo je neko stenjanje iza sebe. Okrenuo se brzo.

— Šejne! — viknu Laki Burdet. — Pa to je stvarno vešti-ca. Sto mu gromova kako ona gleda u čoveka!

— Postaraj se ti o Keti Džekson, Laki — reče Šejn.

Pustio je devojkicu i gurnuo je prema revolverašu. Ona je bila još uvek nesigurna na nogama, ali Burdet je prihvatio i pomogao joj da se oporavi.

Ana Carka podiže glavu. Njeno lice na svetlosti koju je bacala vatra izgledalo je kao da je isklesano od kamena.

Zapadnjak grubo poveću plavušu za ruku.

— Dosta je bilo, mis Carka! — frknu on. — Komediya je završena i sada ćete morati mnogo toga da nam objasnite. Da je „Hidalgo“ Džekson video šta ste uradili sa njegovom kćerkom Ketij, on bi vam odmah stavio nož pod grlo.

Boja njenog lica se stalno menjala. Međutim, postepeno se smirivala i sada su njene oči ponovo bile plave kao nebo. Zapadnjaku se sada učinila lepša nego ikad. Njena duga bujna kosa ličila je na zlatne niti i visoki čovek je morao samog sebe da smiruje da ne bi podlegao čarima te lepe žene. Pogotovu kad mu se približila i svojim čvrstim grudima dodirnula njegov lakat.

Ali, kada je pogledao Ketij Džekson koja se držala za Burdetu, bilo mu je jasno da se mora vratiti u stvarnost. A pogotovu što je dobro znao da se mora čuvati Ane Carke. Jer, njen uticaj na muškarce bio je tako veliki da je ponovo morao da se priseti onoga što mu je rekla Marija Soto.

Odmahnua je glavom. Jasno je da veštice ne postoje. Čovek samo mora da bude pribran. Jer, u tom slučaju neće moći da ga zanesu zavodnički pogledi neke lepotice.

Šejn je primetio kako se njene rumene usne razvlače u osmeh. Kao da je pogodila njegove misli

Odgurnuo je od sebe.

Mahnua je Burdetu da dođe i vodi plavu lepoticu u sobu Marije Soto gde se nalazio Džekson.

XVI

Zapadnjak je napre otišao sa Ketij Džekson u njenu sobu da bi se ona obukla i sredila svoju kosu. Devojka je još uvek bila uplašena.

— Nemoj više da misliš na to, Ketij — reče Šejn koji nije hteo da uznemirava devojku onim što mu je rekla Marija Soto o Ani Carki.

Obukla je bolero-jaknu i odmahnula glavom.

— Šta ja tu mogu, Šejne? — upita Ketij. — Ne mogu da zaboravim ono što se dogodilo. Ipak, nisam ja dete. I, ko je bio taj užasni čovek koji me je vezao na krevet? Šta li je to Ana Carka htela od mene? Kako to da se u to vreme nije nalazila pored mog oca!

Zapadnjak joj je dodao lepi pojas sa revolverom.

— Ja se bojim, Šejne! — reče ona tiho. — Najveća mi je želja da se zauvek izgubim iz ove proklete kuće.

Ugledala je krv na njegovoj levoj ruci.

— Pa ti si ranjen, Šejne! — uzviknu ona.

Zapadnjak više nije obraćao pažnju na mesto gde ga je okrznuo metak. Podigao je ruku uvis. Košulja se bila zalepila sa strane. Ali, krv se već sasušila.

Ketij je bila odlučna.

— To se mora oprati! — viknu ona odlučnim glasom. — Inače, možeš da dobiješ trovanje krvi. Doneću toplu vodu.

Zapadnjak sleže ramenima.

— Slažem se, Ketí. Ali, najpre moramo otići u salu gde se nalaze ostali. Želim da saznam kakvu je odluku doneo tvoj otac.

Šišli su niz zavojite stepenice do velike sale.

Zapadnjak je odmah primetio da se većina revolveraša nalazi u sali.

Pored „Hidalgo” Džeksona stajala je Marija Soto. Njene crne oči su ljutito sevale.

— Znam tačno da to nisu neke glasine, mister Džeksone — reče ona. — Oni su sakupili čitavu gomilu zlata i pezosa!

Zapadnjaku je bilo čudno to što se Marija Soto našla pored „Hidalgo” Džeksona. Zar je devojka zaboravila da je tog istog čoveka proglasila ubicom svoga oca!

Glasovi u sali su se utišali kad su unutra ušli Ketí Džekson i Zapadnjak. Durango je požudnim pogledom odmerio lepu ženu od glave do pete. Ona to izgleda nije primetila. Ali, Šejnu je bilo jasno da se revolveraš više nije mogao uzdržati, a da je makar pogledom ne pomiluje.

Ionako su imali mnogo problema, treba li sada da i Durango kaže svojoj pameti zbogom!

Džekson priđe Zapadnjaku.

— Hoću nasamo da razgovaram s vama, Šejne — promrmlja on.

Ketí odmahnu odlučno glavom.

— Ja najpre moram da operem njegovu ranu — reče ona. — Durango, pobrini se da mi neko donese jedan lavor tople vode.

Durango se namršti. Za trenutak je prostrelio Zapadnjaka otrovnim pogledom. Međutim, zatim se smirio i udaljio se.

Zapadnjak je ugledao Anu Carlu koja je sedela za jednim stolom. Bila je prekrstila ruke ispred sebe na stolu i izgledala je kao neka madona. Pored nje je čučao Huan Panuko. Izgleda da je guverner opet povukao koju kapljicu više.

— Marija mi je rekla da je Ana Carla izvukla i poslednju paru od stanovnika Montereja — reče Džekson tiho. — Prema tome ona je ovde u dvorcu nakupila čitavu gomilu novca. Da li ste vi primetili nešto u podrumu?

Zapadnjak odmahnu glavom.

— Ne, Džeksone — odgovori on. — A i ako pokušate da tražite to skriveno blago, kažite mi šta ćete uraditi s njim?

Džekson ga je odmerio lukavim pogledom. Kao da mu nije verovao. Znači, džin želi da ponese sa sobom taj novac!

— A šta mi vi predlažete, Šejne.

Zapadnjak sleže ramenima.

— Ako me već pitate, Džeksone, ja bih ga vratio građanima Montereja. Vi ste dužni nešto da date ljudima toga grada na čijoj se teritoriji nalaze vaši rudnici koje želite ponovo da uzmete u svoje ruke!

Džeksonove oči su se suzile.

— Ja nisam nikom ništa dužan, Šejne! — frknu on!

Zapadnjak odmahnu rukom.

— Ali, to nije vaš novac, Džeksone — reče on.

Džinovski čovek se namršti. Taman kada je hteo da prasne i svašta kaže tom visokom čoveku na njegovo rame se spustila nežna ruka mlade Ketii Džekson.

— Šejn je u pravu, tata — reče ona odlučno. — Ako ti tim ljudima vratiš novac, oni nikad više neće da govore o tebi kao o krvopiji koji ih iskorišćava.

„Hidalgo” Džekson podiže obrve. Za trenutak je izgledalo da će svojom ogromnom pesnicom udariti svoju kćerku. Ali, ubrzo se smirio.

— Mi pričamo o jajima koja se još nisu izlegla — reče on i osmehnu se.

Pojavio se Durango. Pored njega je koračala neka Meksikanka koja je nosila jedan sud sa toplom vodom.

Zapadnjaku nije promaklo da primeti kako se ta žena trgla kad je ugledala Anu Carku za stolom. Izgleda da su se svi ti ljudi ovde u dvorcu užasno plašili plave veštice.

Keti je počela da pere njegovu ranu. Ona je poslala ženu da donese novu košulju za Šejna.

Šejn je primetio i to da su se revolveraši okupili na jednom mestu i nešto se tiho dogovarali.

Nije prošlo dugo vremena a Durango se izdvojio od njih i prišao Džeksonu.

— Mister Džeksone — reče on tihim glasom. — Mi smo rizikovali naše živote kad smo s vama krenuli u Monterey. Ako tu ima nekog blaga, onda treba da ga podelimo međusobno. U slučaju da Šejn ostane pri tome da se novac razdeli građanima Montereja, onda neka im on da svoj deo.

„Hidalgo” Džekson pređe rukom preko svojih usana. Nije odgovorio ništa. Ovo mu se očigledno dopalo. Imaće jedan adut više u zamršenoj igri sa Šejnom. Jedino mu se nije dopalo to što je Keti bila na strani tog visokog čoveka.

Džin priđe stolu. Savio je ruke u pesnice i pogledao oštro plavu ženu.

— Gde se nalazi zlato? — upita on oštrim glasom.

Ona se osmehnu.

— Ako želite da ga uzmete, onda ga morate i potražiti, mister Džeksone — reče ona.

Snažna Džeksonova pesnica udari o sto.

— Izgleda da je mom strpljenju najzad došao kraj! — viknu on ljutito. — Ako mislite da možete da se poigravate sa mnom kao sa nekom dečjom igračkom, onda se varate! Durango, daj taj dokumenat ovamo! Panuko će sada potpisati! Ako ne, onda ćemo ga obesiti ovde pred očima plave veštice!

Ana Carka je prebledela. Međutim, njene plave oči su ostale hladne.

— On neće potpisati! — frknu ona ljutito.

Džekson se isceri.

— A šta vi mislite, lepotice — grmnu on — da vi možete da mu naređujete šta on treba da potpiše ili ne potpiše? Dobro, u tom slučaju ćemo obesiti prvo vas, senjorita Carka. Onda ćemo saznati bar to što je ostalo od vaše moći!

Džekson je dao znak Durangu. Samo nekoliko sekundi kasnije revolveraš je stajao pred njim sa debelim užetom u rukama.

— Pa, mogao bi da počneš, Durango — kaže Džekson.

Keti Džekson je bila previla Šejnovu ranu. On je obukao košulju koju mu je donela žena i prišao Džeksonu.

— Mislim da je vreme da prestanete da igrate ulogu nekog divljeg čoveka, Džeksone — reče Zapadnjak mirno. — Ako vi ovde bilo koga obesite, od nas niko neće izvući živu glavu iz ovog grada, a pogotovu iz provincije. Sasvim je svejedno da li je Panuko omiljen među stanovnicima ili ga oni mrze.

Durango podiže obrve.

— Taj visoki Šejn je izgleda napunio gaće! — smejao se on pakosno.

Zapadnjak nije obratio pažnju na njegovu primedbu i nije mu ništa ni odgovorio. On je samo gledao Džeksona.

Zapadnjak je primetio da je džin ipak bolje procenio celu situaciju nego Durango koji je verovao da nema te sile koja može da uradi bilo šta protiv njih.

Šejn i Džekson su ipak mislili malo zrelije nego on.

— Želim potpis! — frknu Džekson besno.

— Panukov potpis ne vredi ni prebijene pare — objasni Zapadnjak. — Kada više ne bude guverner onda će ga proglašiti ludim i sve ono što je potpisao više neće važiti.

— A šta mi onda preostaje? — huknu džinovski čovek.

Zapadnjak se osmehnu. I on bi rado čuo odgovor na to pitanje.

Durango se za to vreme posavetovao sa svojim ljudima.

Laki Burdet i još dvojica revolveraša krenuli su kroz salu.

Džekson podiže obrve. Ali, pre nego što je mogao da kaže nešto pored njega se stvorio Durango.

— Poslao sam vas da tražite zlato i novac! — huknu Džekson. — Burdet se već dobro snalazi u tim đavolski zamršenim hodnicima, zar ne?

Ana Carka skoči kao da je neko bocnuo iglom. Iz njenih očiju sevnulo je stotinu munja.

— Prokleću svakog onog koji stavi ruku na moje zlato! — kriknu ona besno. — Vi ćete svi umreti! Niko od vas neće izneti živu glavu iz ove kuće!

Huan Panuko je od straha kliznuo ispod stola. Zapadnjak je čuo kako guverner cvili.

Zapadnjak je i sam osetio kako ga podilazi neka jeza. Keti se bila uhvatila za njegovu snažnu mišicu, a Marija Soto se sakrila iza širokih leđa „Hidalgo” Džeksona.

Nastala je neka čudna tišina u velikoj sali.

A, onda je unutra ušao Slejd Brokdejl. Krupnim koracima i brzo! U njegovoj ruci nalazio se revolver.

— Dolaze vojnici! — riknu on.

Glave revolveraša se okrenuše prema njemu.

Džekson opsova.

Zapadnjak ipak nijednog trenutka nije ispuštao iz vida Anu Carku. Sada je primetio da ona nije bila oduševljena što

je čula tu novost. Naprotiv, kao da se uplašila. Njene oči su stalno bile uperene prema velikoj ulaznoj kapiji.

— Koliko ih je? — upita Džekson grubo.

Rokdejl sleže ramenima.

— Ne znam — odgovori on. — Jedan majmun u uniformi se odjednom pojavio kao da je iz zemlje iznikao. Tvrdio je da je dvorac opkoljen i da mi treba da se predamo. Kaže da možemo da bežimo odavde, naravno pre toga moramo ostaviti svoje oružje.

Revolveraši se glasno nasmejaše. I sam Džekson je tu ponudu shvatio kao uvredu.

Zapadnjak mahnu rukom prema Durangu, jer je primetio da je Ana Carka potrčala prema jednim vratima.

Durango poteže svoj revolver. Međutim, Zapadnjak se već stvorio pored njega i udario njegovu ruku odozdo. Kugla zviznu kroz vazduh i zaustavi se negde na tavanu.

Durango je bio ljut kao ris. Besno se okrenuo prema Šejnu u nameri da cev svoga pištolja uperi u njegove grudi.

Tog trenutka riknuo je Džekson. U svojoj desnoj ruci držao je revolver, a cev je bila uperena u Duranga.

Ana Carka je već bila nestala.

Džekson i revolveraši nisu to shvatili kao nešto tako tragično. Jedino je Marija Soto bila bleđa kao krpa.

Šejn se nadao da će Laki Burdet i dvojica drugih revolveraša biti oprezni i da Ana Carka neće uspeti da ih prevari. Nisu sada mogli da šaliu i druge ljude da je traže.

Napolju su do kapija dvorca domarširali vojnici.

— Durango! — viknu Džekson. — Povedi dva čoveka sa sobom i vrati natrag tog vojnika koji se usudio da postavi tako sramne uslove.

Zapadnjak izađe napred.

— Sto mu gromova, Džeksone! — grmnu on ljutito. — Zar vi uvek sve rešavate batinom? Ako mislite da ste u pravu, zašto najpre ne razgovarate s oficirom? Pitajte ga šta on hoće i zašto je vojska došla ovamo?

Džeksonovo lice se zarumenilo.

— Dosta mi je vaših blebetanja, Šejne! — frknu on. — Meni nije potreban neko ko će da mi kaže šta ja treba da radim. Dosad sam uvek odlučivao sam i dobro sam prolazio. Ja ću...

Keti je uhvatila svog oca za ruku.

— Radi se o životima svih nas, tata — reče ona. — Zašto si poveo Šejna i plaćas mu dvesto hiljada dolara kad nećeš da slušaš njegove savete?

Zapadnjak huknu. Samo je još to nedostajalo! Jer, Keti je imala dobre namere, ali ~~njene~~ reči su uznemirile revolveraše.

Ljudi se zgledaše. Durango je bio bleđ kao kroa. Verovatno on neće dobiti ni mrvicu onoga što će pripasti Zapadnjaku za ovaj posao.

Zapadnjak je pogodio šta revolveraši misle. Čovek koji dobija dvadeset hiljada dolara mogao bi da se odrekne plena iz guvernerove palate.

— Ja ću izaći napolje i razgovaraću s oficirom — reče

Zapadnjak. — Ako vam ne bude odgovaralo ono što se sporazumeo, onda ne morate pristati na to, Džeksone.

Nije sačekao odgovor džina. Krenuo je brzo prema ulaznim vratima.

XVII

Oficir je bio neki komandant. Predstavio se Šejnu. Zvao se Gregorijo Okampo i sa svojom četom je krenuo ovamo iz vojnog logora Eskabedo u Monterey, jer je saznao da je grupa Amerikanaca okupirala guvernerovu palatu.

— Naš gazda je mister Džekson, komandante Okampo — reče Zapadnjak. — Dok je još vladao guverner Soto njemu su oduzeti rudnici srebra u brdima Sijera Madre. On je došao ovamo u Monterey da razgovara s novim guvernerom da mu se rudnici vrate. Na naše veliko iznenađenje senjor Juan Panuko je stalno pijan i ne može da kaže nijednu reč, ni reč. Osim toga, on verovatno ne zna ni da čita ni da piše. Imate li vi neko objašnjenje kako je moguće da jedan takav čovek postane guverner, komandante?

Okampo preblede. Namrštio se.

— Još uvek nije dovoljan razlog da Džekson na silu okupira guvernerov dvorac! — reče on.

— A, kako to da tu nije bilo neke garde koja čuva guvernera? — pitao je Zapadnjak dalje. — I, zašto armija nije nešto preduzela kad su davanja građana Montereja jako povećana?

— To je političko pitanje, a armija s tim nema nikakve veze — objasni Okampo.

— Da li se, možda, i vi bojite Ane Carke? — upita Zapadnjak.

Okampo se trže.

— Da li ste uhapsili tu ... ženu?

Zapadnjak je imao utisak da je hteo da kaže „vešticu“.

— Možda bi bilo najbolje da vi razgovarate sa Džeksonom, komandante. Sigurno je da se može postići sporazum i da se sve sredi bez prolivanja krvi.

Okampo je za trenutak oklevao. Razmišljao je. Najzad je potvrdno klimnuo glavom.

— Dobro, slažem se, senjore Šejne — reče on. Pozvao je jednog tenijentea i naredio mu šta da radi.

Kapija se otvorila i dva čoveka krenuše prema guvernerovoj palati.

Nisu prošli ni deset metara kad je napolju nastala gužva.

XVIII

Kroz tamnu noć odjeknuše pucnji.

Čule su se komande i galama. A zatim se iz skoro svih grla čulo: „Bravo Himenez“!

Gregorijo Okampo se vratio nazad do kapije.

Četvorica revolveraša koji su čuvali stražu uperili su cevi svojih pušaka prema oficiru.

Zapadnjak im doviknu da sklone oružje. Zatim je potrčao i u samo nekoliko koraka stigao Okampa.

— Možda je najbolje da pozovete vaše vojnike ovamo unutra, komandante — reče on brzo. — Zajedno imamo više šansi da najurimo Himenezove bandite.

Okampo je pristao. Drugog izlaza i nije bilo.

Izdao je komande i posle nekoliko minuta sa svih strana su se pojavili vojnici. Šejn je već bio naredio da se otvore sve kapije.

Vojnici su se okupili u parku. Odjeknuo je prodoran glas tenijentea koji je komandovao.

Iz dvorca prasnuše pucnji. Olovne kugle zviznuše iznad glava vojnika. Neki od njih su se bacili na zemlju i spremili puške na odgovore na vatru. Međutim, oštra komanda Okampa ih je zadržala od toga.

— Ne pucajte, do davola! — grmnu Zapadnjak prema dvorcu. — Njih je napao Bravo Himenez sa svojim banditima!

Kapiji se približavao „Hidalgo” Džekson dugačkim koricima.

— Šta ovo sada treba da znači, Šejne? — doviknu on iz daljine.

Zapadnjak je sačekao da on priđe bliže. Pružio je ruku prema Okampu.

— Komandant želi da razgovara sa vama, Džeksone. Možemo zajedno da se borimo protiv Himeneza.

Džekson klimnu glavom.

— Slažem se, majore — reče on brzo. — Hajdemo unutra u kuću.

Okrenuo se nazad i pozvao Duranga.

Revolveraš je odmah dotrčao.

Džekson mu naredi da zajedno sa vojnicima odbije napad bandita.

Izgleda da se to Durangu nije dopalo. Videlo se to jasno na njegovom licu. I tenijente nije bio oduševljen.

Međutim, naređenja Džeksona i Okampa bila su jasna.

Zapadnjak se s njima vratio u dvorac. On je pretpostavljao da će vojnici i Durangovi revolveraši uspeti da odbiju napad Himenezovih bandita. Jer, Himenez je mogao imati uz sebe pedesetak ljudi, a branioći otprilike isto toliko.

Huan Panuko zakoluta očima kada ga je Šejn doveo ispred Okampa.

— Ovo je guverner Nuevo Leone, komandante — predstavi ga Zapadnjak.

Okampo se namršti. Pogledao je na sve strane u sali.

— Šta je to sada? — upita on iznenađeno. — Tu je i senjorita Soto. Mislio sam da ste vi u Teksasu, senjorita!

— Došla sam ovamo da nađem ubicu moga oca — reče devojka odlučnim glasom.

— Ali, njega su ubili dvojica Amerikanaca — reče oficir. Pogledao je Džeksona.

— Ja s tim stvarno nemam nikakve veze — reče džin lju-tito.

— Možda neke veze ima plava veštica? — upita Okampo. Marija Soto klimnu glavom.

Napolju je nastala žestoka pucnjava. Izgleda da je Bravo Himenez pokušavao po svaku cenu da uđe sa svojim banditima u dvorac.

Okampo priđe Huanu Panuku koji je sada kleknuo pošto ga je Zapadnjak pustio iz svoje ruke.

— Naređiću da vas ovde na mestu ubiju Panuko, ako se odmah ne izgubite odavde! — viknu oficir ljutito. — Šta se to ovde događa? Ko vas je uvalio u guvernersku stolicu? I, ko je ubio Silao Sotoa?

Panuko se okrete nazad. Njegov pogled je prelazio sa jednog na drugog čoveka.

— Dajte mi nešto da popijem! — preklinjao ih je on.

Međutim, kao da su se pred njim našla neka lica isklesana u kamenu. Tog trenutka je shvatio da mu više ne može pomoći ni Ana Carka. Bacio se na pod ispred Okampovih nogu.

— Govorite, Panuko! — reče Okampo. — Možda ćete u tom slučaju da spasete svoju kožu.

Guverner je cvilio. Počeo je da govori. Njegove prve reči su bile jedva razumljive. Uz to je pucnjava napolju nadjačavala njegov glas.

— Glasnije, Panuko! — viknu Okampo.

— Dvojica Amerikanaca su ubili guvernera! — reče Panuko kreštavim glasom. — Ana Carka ih je dovela u njegovu sobu kroz tajne hodnike, a zatim je ona lično ubila dvojicu Amerikanaca.

Zapadnjak je osetio kako Marija Soto drhti. Ona je stajala pored njega s leve strane. Verovatno je i naslutila istinu. A ipak za nju je to bio pravi šok kada je Panuko potvrdio njene pretpostavke.

— Ana Carka se pobrinula za to da tebe postave za guvernera, zar ne? — upita Okampo ostrim glasom. Više nije mogao ovu bednu osobu da oslovljava sa „Vi”.

— Ona... ona — mucao je Panuko. — Izgleda da ima neke veze sa nečistim silama. Ubila bi me da nisam ispunio njenu želju. Ona je u stanju da začara svakog čoveka. Njenoj tajanstvenoj moći podlegao je i Bravo Himenez, isto kao i ovaj veliki Amerikanac ovde.

Njegova ruka bila je upravljena prema Džeksonu.

— Priča gluposti! — huknu džin. — Ona je samo pokušala da meni...

Prestao je da govori i pogledao Zapadnjaka. Međutim, nije imao nameru da ispriča šta se dogodilo.

Šejn je takođe ćutao.

— Mi moramo uhvatiti Anu Carku — reče Gregorije Okampo ostrim glasom. — Tek kad se ona nađe u našim rukama možemo da stanemo na rep tim ljudima koji se bave tako prljavim poslovima.

Džekson je hteo nešto da kaže. Bio je već otvorio usta, ali ih je brzo ponovo zatvorio.

Glave žena i muškaraca u sali trgle su se iznenađeno kad je odjeknuo jeziv krik negde iz dvorca.

— To je sigurno neki od tatinih momaka! — prošaputa Ketitrolašeno i uhvati Šejna za ruku.

Zapadnjak izađe napred.

— Poći ću da vidim gde se nalazi Laki Burdet — reče on odlučnim glasom. — Siguran sam u to da ću naći Anu Carku tamo gde i Burdeta.

— Ne! — ciknu Ketil. — Ti ne smeš ponovo da silaziš tamo dole...

Njen otac je uhvati za ruku kad je htela da potrči za Zapadnjakom.

XIX

Šejn je ponovo iskoristio tajna vrata koja su vodila u sobu Marije Soto i koja je njegova kugla izbacila iz upotrebe.

Sezdeset i pet stepenica je ostalo iza njega. Nalazio se sada u niskoj prostoriji sa jakim hrastovim vratima. Bila su otvorena. Kroz njih je dopiralo svetlo.

Ušao je u sobu za mučenje. Vatra je još uvek gorela. Ali, u prostoriji nije bilo nijednog čoveka.

Zapadnjak je zastao i oslušnuo. Ništa.

Hteo je već da krene dalje kad je ispod kreveta ugledao kako štrče dve čizme.

Pritrčao je brzo tamo.

Srce mu se steglo kad je prepoznao jednog od dvojice revolveraša koji su pratili Burdeta.

Nije se nigde videla neka rana, ali čovek je očigledno bio mrtav. Njegove oči su ukočeno gledale u tavan.

Zapadnjak izvadi „remington” iz futrole. Odlučno je krenuo prema vratima kuda je Ana Carka malopre htela da pobegne.

Podigao je fenjer u svojoj ruci.

Međutim, ubrzo se našao na mestu gde se hodnik račvao. Mogao je da bira dva pravca.

Neko je kriknuo i on odlučio da krene u tom pravcu.

Ubrzo je čuo kako nešto lupa, a zatim je do njegovih ušiju stigao i odjek piskavog glasa plave veštice.

Šejn je potrčao. Fenjer u njegovoj levoj ruci udari o jedan zid, ali na sreću staklo se nije polomilo.

Stigao je u neku prostoriju četvorougaoznog oblika. Jedna vrata su bila otvorena. Kroz njih je prodirala svetlost.

Zapadnjak se nečujno prišunjavao bliže. Ostavio je fenjer na kamenu pod i oprezno promolio glavu kroz otvorena vrata.

Sledila mu se krv u žilama kad je ugledao jeziv prizor pred sobom.

Drugi revolveraš ležao je sa krvavom glavom na podu. U desnoj ruci držao je neki predmet nalik na zlatnu šipku.

Nekoliko metara dalje na jednom kovčegu sedeo je Laki Burdet. Njegove ruke su bile vezane.

Iza njegovih leđa bilo je još kovčega.

Ali, ono što je najviše iznenadilo Šejna i od čega mu se zamutilo u glavi bilo je to što je ugledao mršavog čoveka koji je stajao ispred Burdeta sa revolverom u ruci.

Do đavola, na svojim očima je video kako je taj tajanstveni čovek umro!

Tog trenutka Laki Burdet je primetio Zapadnjaka.

— Pazi, Šejne! — riknu revolveraš.

Mršavi čovek se munjevito okreće prema Zapadnjaku.

Iz njegovih očiju sevnulo je stotinu munja. Lice mu je bilo izobličeno od besa. Na njegovoj košulji jasno se videla crvena mrlja koju je napravila krv posle pogotka Lakiya Burdeta.

Plamen iz čevi revolvera suknu prema Zapadnjaku.

Međutim, Šejn je uspeo u poslednjem trenutku da se baci na pod prostorije. Kugla đavolski opasno zviznu iznad njegove glave i odbi se od zida iza njegovih leđa.

Skoro istovremeno sa drugim pucnjem iz revolvera mršavog čoveka oglasio se i Šejnov „remington“.

Kugla je pogodila čoveka nešto malo dalje od mesta gde je Burdetovo zrno napravilo rupu u košulji.

Tajanstveni mršavi čovek posrnu. Međutim, tog trenutka nešto nalik na munju probode njegovo telo. Bio je to nož.

Čovek urliknu od bola. Njegov revolver pade na kameni pod

Sada se čuo i krik Ane Carke.

Zapadnjaku je bilo jasno da je plava veštica promašila. Umesto Šejna probola je mršavog čoveka.

Zapadnjak skoči.

Uperio je cev svoga „remingtona“ u plavu vešticu.

Ana Carka se trgla. Međutim, više nije obraćala pažnju na to šta će uraditi visoki čovek.

Prišla je mršavom čoveku i klekla pored njega.

Njene suze bile su iskrene.

Zapadnjak prođe pored nje i podiže sa poda revolver Lakiya Burdeta. Zatim je prišao revolverašu i bovi-nožem presekao užu kojim je bio vezan.

Burdet udahnu duboko vazduh. Nije imao snage da kaže nijednu reč. Zapadnjak stavi revolver u njegovu futrolu.

— Napred, Laki! — reče on. — Gubimo se iz ove proklete prostorije. Ti nećeš reći nikome da smo otkrili sobu u kojoj se nalazi blago plave veštrice, zar ne?

Burdet klimnu glavom. Pokušao je da proguta vazduh koji je zastao u njegovom grlu.

Zapadnjak pride Ani Carki. Uhvatio je za ruku.

Ona je frknula divlje i pokušala da ga izgrebe svojim dugačkim nektima.

Međutim, Šejn je bio oprezan. Nije dozvolio da mu plava žena unakazi lice.

Ana Carka se branila kao ranjeni lav. I, kad je Zapadnjak video da tu više ništa ne pomaže, udario je rukom između očiju. Onesvestila se.

Zapadnjak je prebaci preko svog ramena i krenu za Lakiyem Burdetom koji je nosio fenjer ispred njega.

XX

Šejn je za trenutak zastao kad je ušao u sobu Marije Soto. Oslušnuo je pucnje napolju. Da, to je morao biti „gatling“ na balkonu guvernerske palate! Da li je Okampo naredio da pu-

zaju iz tog opasnog oružja da bi zaustavili napad Himenezovih bandita?

Burdet je zbunjeno gledao Šejna.

— Šta to sada treba da znači? — upita on.

— Šta? — huknu Zapadnjak. — Bravo Himenez sa svojim banditima došao nam je u posetu.

— Do davoia, Šejne! Mi se znači nalazimo u klopci?

— Ne beri brigu, Laki — reče Zapadnjak i isceri se. — Mi nismo sami. Na našoj strani bori se i jedan meksikanski oficir sa svojom četom.

Burdet odmahnu glavom. Tek sada nije razumeo ništa. Odmahnuo je rukom i nastavio da korača za Šejnom.

U sali nije bilo nikoga.

— Ketii! — viknu Zapadnjak.

Ona je ušla unutra kroz jedna sporedna vrata i mahnula mu. Šejn joj pride. Težinu Ane Carke jedva da je i osećao.

— Idi napolje i pomози ostalima, Laki! — reče on preko ramena. I, ne zaboravi ono što smo se dogovorili dole. Jer, da nije bilo mene taj matori čelavko bi ti prosvirao dosta kuršuma kroz glavu.

Burdet klimnu glavom. Okrenuo se i izišao na terasu.

Keti je čekala Zapadnjaka.

— Tata i komandant su ovde unutra — reče ona.

Držala je vrata i Zapadnjak uđe u prostoriju koja je bila na kancelariju. Police, pisači stolovi i stolice bili su napravljeni od čistog mahagonija.

Gregorijo Okampo je skočio sa stolice kad je poznao ženu koja je sada kliznula sa Šejnovog ramena.

— To je znači ta plava veštica! — reče on zajedljivo.

— Nemojte da pričate tu neke besmislice, Okampo — reče „Hidalgo” Džekson. — To je žena, kao i sve ostale. Jedino što je vešta i ume da zavede muškarce. Uz to je lepa, i to joj dosta lako polazi za rukom. A da ne pričamo o tome kakvi smo mi, muškarci. Lako se predamo čim neka žena mahne kukovima i namigne nam.

Zapadnjak se osmehnu. Verovatno bi Džekson to morao da zna bolje od njega. Ali ipak, ta Ana Carka je izgleda zaista umela da gospodari muškarcima.

Zapadnjak spusti plavu ženu u jednu fotelju. Ona je još uvek bila u nesvesti. Šejnu je to bilo čudno, jer je udario samo malo.

Tog trenutka jedna olovna kugla polomila je prozorsko okno levo od piega.

Okampo i Džekson imali su oči samo za plavu ženu.

Marija Soto sedela je u jednom ćošku. Nije se usudila da pogleda Anu Carku.

— Jeste li se dogovorili? — upita Zapadnjak.

— Ne vidim nikakvu mogućnost da pomognem mister Džeksonu. — objasni Okampo. — Moramo da sačekamo da vidimo ko će biti novi guverner. Ja ću telegrafom obavestiti Meksiko Siti.

— A zašto vi ne preuzmete to mesto, komandante? — upita Zapadnjak odjednom.

Džekson u čudu pogleda Sejna kao da ga sada prvi put vidi. Okampo i dve žene su takođe bili iznenađeni.

Sejn se osmehnu. On je dobro poznao prilike u Meksiku. Skoro svakog meseca negde je smenjen guverner, a na njegovo mesto je obično dolazio čovek koji ga je srušio. Meksiko Siti većinom nije imao ništa protiv da na vlast u provincijama dođe novi čovek. Važno je bilo da on na vreme šalje porez i druge dažbine u glavni grad.

Džekson je gledao u oficira. Sigurno je razmišljao o tome da li će moći s njim da se dogovori.

Okampo je oklevao s odgovorom. Međutim, bilo je jasno da mu se Šejnova ideja dopala.

— Vi ćete biti slavijeni kao heroji u Montereju ako srušite plavu vešticu — nastavio je Zapadnjak. — Proteraćete tog nesposobnog Huana Panuka, a ako još uz to vratite pezose koje je Ana Carka bespravno iscedila od njih onda će vas ljudi slaviti kao nekog sveca.

Zapadnjak je namerno pomenuo blago, plave veštrice. Svakako da je postojala opasnost da se Okampo polakomi i da uzme pezose i zlato za sebe, ali smatrao je da je oficir dovoljno pametan da shvati kako će dobiti mnogo više ako se odrekne tog blaga.

Džekson se namrštio. Međutim, nije rekao ništa.

Okampo klimnu glavom.

— Vi ste pametan čovek, senior Šejne — reče on tiho. — Vreme je da na mesto guvernera dođe neki pravedan čovek.

— Ljudi mister Džeksona će vam pomoći da sednete u guvernersku stolicu, komandante — reče Sejn. — A za tu pomoć vama neće biti teško da mister Džeksonu učinite jednu malu uslugu.

Oficirove oči se suziše.

— Koju? — upita on.

— Potrebno je da garantujete mister Džeksonu da će mu biti vraćeni rudnici u brdima Sijera Madre ako postanete guverner. Može se i u ugovoru napisati šta on treba da plaća, tako da niko ne može da kaže kako on iskorišćava meksikansko stanovništvo.

— To već ide suviše daleko, Šejne — huknu „Hidalgo” Džekson. — Ja ću se već dogovoriti o uslovima.

— Biće tako kako je predložio mister Sejn ili nikako — reče Gregorijo Okampo. — Ja sam spreman da se držim jednog takvog ugovora.

Džekson je bio ljut, ali je ipak prihvatio ruku koju mu je pružio Okampo.

— Ti nećeš živeti dugo Gregorijo Okampo — ciknu Ana Carka.

Niko od prisutnih nije primetio da se plava žena probudila iz nesvesti.

Ana Carka je sada munjevito skočila na Ketu Džekson koja joj je bila najbliža.

Ketu se trže nazad. Međutim, bilo je već kasno. Plava žena je već uspela da izvuče revolver iz njene futrole za pojasom.

— Umri Okampo! — ciknu ona.

Marija Soto kriknu i baci se napred između Okampa i plave žene. Kugla iz revolvera pogodi je u ruku i odbaci je prema oficiru.

Međutim, sada je već bio priskoćio Džekson i oteo Ani Carku revolver iz ruke.

— Prokleta veštice! — frknu on ljutito. — Ti ćeš se izgleda smiriti tek onda kada te budu spalili!

Gregorijo Okampo uhvati Mariju Soto za ruku i odvede je do jedne fotelje. Pomogao joj je da sedne.

Rana na ruci je krvarila. Džekson joj priđe.

— Pobrinite se da donesu toplu vodu, senjor Okampo — reče ona. Kugla nije ostala unutra, ali moramo da operemo ranu.

— Vežite Anu Carku — reče Zapadnjak Džeksonu. — Ta žena donosi samo nesreću! Ja ću pogledati kako napolju stoje stvari. Nešto mi se ne dopada to što pucnji nikako ne prestaju.

Nije bilo potrebno da izlazi. Jer, tog trenutka je unutra utrčao Durango. Njegovo lice je bilo crno od baruta.

— Bravo Himenez je sa nekoliko ljudi prodro u dvorac! — viknu on. — Ti nitkovi se bore kao đavoli!

Zapadnjak je još uspeo da čuje piskavi glas Ane Carke koja se smejala. Zatim je sa Durangom požurio kroz salu.

XXI

Napolju je bio pravi pravcati pakao.

Zapadnjak steže usne kad je video nepokretna tela na zemlji. Bilo je tu i revolveraša i vojnika koji su bili pogodeni. Samo još petnaestak ljudi branilo je glavnu kapiju. Ali, izgleda da i napadači nisu imali još mnogo ljudi sposobnih za borbu.

— Gde je Himenez prodro u dvorac? — upita Zapadnjak Duranga.

Durango nije odgovorio. Gledao je ukočeno Šejna.

— Da li je Burdet našao blago? — upita revolveraš visokog čoveka.

— Pitaj ga sam, Durango.

Durango pokaza jedno nepokretno telo na putu ispred terase.

Zapadnjak opsova kad je video da je to Laki Burdet.

— Blago nije važno, Durango! — viknu Šejn. — Kakve ćeš imati koristi od njega ako te Himenez prethodno ubije?

Durango je odjednom upravio cev svoga revolvera na Zapadnjaka čiji se „remington” još uvek nalazio u futroli.

— Ti ćeš me sada odvesti do prostorije gde se nalazi blago plave veštice, Šejne — režao je on. — Inače ako ne pristaneš, dobićeš jednu kuglu u glavu! Kada budem postao bogat čovek onda će te i Ketj odbaciti.

Zapadnjak uzdahnu. Durango je pripadao onoj vrsti ljudi koji misle da se sve može kupiti novcem.

Revolveraš podiže pištolj i Zapadnjaku je bilo jasno da mora odvesti Duranga u prostoriju gde se nalazi zlato koje je nakupila Ana Carka.

On se okrenuo.

Pucnjava napolju je jenjavala. „Gatling” je umukao još pre petnaestak minuta. Čuli su se još samo pojedinačni pucnji. Gubici su bili jako veliki na obe strane.

Kroz otvorena vrata kancelarije Šejn je primetio Ketij Džekson nagnutu iznad Marije Soto. „Hidalgo” Džekson je nešto objašnjavao Gregoriju Okampu. Verovatno je ubeđivao Meksikanca da je najbolje ako njih dvojica podele zlato Ane Carke. Zapadnjak se nadio da Okampo neće popustiti.

Durango nasloni gvožđuriju na njegova leđa.

— Nastavi dalje da koračaš, Šejne! — frknu on ljutito.

Zapadnjak pride zavojitim stepenicama koje su vodile u gornje prostorije.

On je čuo neki neobičan šum. Podigao je glavu.

— Pazi, Durango! — ciknu on kada je ugledao bradato lice Brava Himeneza gore na galeriji. Istovremeno se bacio u stranu i potegao svoj „remington” iz futrole.

Durango je bio iznenađen. Njegov pogled je bio prikovan za Šejna. Tek tada je shvatio da nešto nije u redu.

Odjeknuo je preteći glas Brava Himeneza.

Durango se okrenuo munjevito na drugu stranu. Uspeo je da puca na tri senke gore na galeriji. Ali, za njega je već bilo kasno.

Olovo iz tri revolvera već je zviždalo prema njemu. Njegovu telo se iskrivilo.

Ipak, uspeo je da se održi na nogama i tek kada je ispalio i poslednji metak iz magacina revolvera, on je pao kao klada na stepenice.

Zapadnjak je pucao iz ležećeg položaja. Video je kako su Durangove kugle oborile dvojicu bandita koji su stajali pored Himeneza. Međutim, njegova kugla je za dlaku promašila vođu bande. Ona je odronila zid i komadi padoše na Himeneza.

Bandolero riknu kao ranjeni bivo. Njegove kugle nisu uspele da pogode Šejna. Himenez se munjevito povuče nazad. Šejn ustade brzo i potrča uz stepenice.

Bravo Himenez mu ne sme umaći. Uostalom on s njim ima još jedan neizmiren račun!

— Bravo!

Bio je to glas Ane Carke.

Zapadnjak je stao kao ukopan. Pogledao je gore gde je Bravo Himenez podigao glavu i okrenuo se na drugu stranu. Njegov pogled se nije zadržao na Šejnovom „remingtonu” čija cev je bila uperena u njega. Zurio je u vrata kancelarije odakle se čuo glas Ane Carke.

— Ubij ih, Bravo! — vikala je plava veštica kreštavim glasom. — Ubij ih sve!

Bandolero se trže. Podigao je svoj revolver.

— Baci pucaljku. Bravo! — riknu Zapadnjak.

Meksikanac kao da nije čuo Šejna.

Zapadnjak nije imao drugog izbora. Pucao je, jer bi inače sam bio ubijen.

Kugla je bila upućena u ruku kojom je Himenez pucao. Ali, bandit se pomerio u stranu i metak ga pogodi u grudni

Meksikanac stade. Za trenutak je još ostao na nogama, a zatim je pao i skotrljao se niz stepenice. Pravo ispred Šejnovih nogu. Tu je ostao da leži. Nije se više micao.

Zapadnjak oseti neki gorak ukus na jeziku. Znao je da je Himenez okoreli ubica koji je mnoge ljude poslao na onaj svet, ali više je voleo da taj nitkov završi na vešalima, nego što ga je njegova kugla poslala u pakao.

Bravo Himenez je još disao. Njegove debele usne su se micale.

Zapadnjak se nagnuo. Učinilo mu se da bandit želi nešto da mu kaže.

— Šejne... — šaputao je Himenez. — Upucaj i prokletu vešticu i tog đavola Činga, pre nego što oni tebe srede!

— Znaš li ti ko je Ana Carka, Bravo? — upita Šejn.

— Ona je unuka čoveka koji je bio guverner Nuevo Leon kada je krunisan car Maksimilijan. Zvao se Enriko Carkasios. Nije hteo da se zakune na vernost caru i pogubljen je ovde u dvorcu. Čingo je njegov brat. On je preuzeo brigu o Ani, jer su njeni reditelji takode nastradali. Taj čovek je i naučio veštini da zavodi ljude i utiče na njih kako bi jednog dana ona ponovo preuzela mesto svoga dede. Moraš je ubiti, Šejne! Ona je to i zaslužila. Jer, ljudi oko nje su nesrećni. Koga god...

Njegov glas je bio sve tiši. Glava mu je klonula u stranu.

Zapadnjak se uspravi. Čuo je korake iza sebe.

Bio je to Džekson.

— Nije trebalo da ubiješ Himeneza! — frknu on ljutito. — To proketo kopile mi duguje sto hiljada dolara.

Zapadnjak sleže ramenima.

— Uputio sam kuglu u njegovu ruku — objasni on. — On se pokrenuo u poslednjem trenutku. Međutim, vi možete pokupiti puške njegovih bandita tamo napolju. Ne znam kako ćete Okampu objasniti to da ste potpomagali bandite šaljući im oružje.

Zapadnjak prođe pored džina i uputi se u kancelariju. Nije se uopšte obazirao na to što ga Džekson gleda tako ljutito.

Napolju se više nisu čuli pucnji.

Keti Džekson mu potrča u susret i baci se u njegovo naručje. Preko njenog ramena ugledao je Gregorija Okampa koji je sedeo pored fotelje i držao Mariju Soto za ruku.

Zapadnjak se osmehnu. Možda će se tu ispoliti nešto!

Take će Marija moći da se vrati u kuću gde je provela dosta vremena.

Zapadnjak zagrlj Keti i povede je u salu.

Namrštio se kad su se u hodniku pojavili Sleid Rokdejl i Li Barstou. Lica su im bila prijava, a odela pocranana.

— Šta je s ostalima? — upita Zapadnjak potištenim glasom.

Rokdejl samo sleže ramenima.

— Znali su da je posao jako opasan kad su krenuli — začuo se glas "Hidalgo" Džeksona.

— Rokdejl, Barstou i ja ćemo podeliti na jednake delove

onih dvadeset hiljada dolara koje si mi obećao, Džeksone — reče Zapadnjak.

— Sto mu gromova, još ću razmisliti da li ću vam isplatiti i jedan jedini cent, Šejne! — frknu Džekson. — Kad samo pomislim koliko zlata ima ovde u dvorcu!

— To nije vaše zlato, Džeksone — opomenu ga Šejn. — Ono pripada ljudima Montereja. Osim toga, opominjem vas da se držite našeg ugovora. Inače, mogu biti iako neprijatan ako se neko ne drži onoga što je obećao!

Džeksonovo lice je pocrvenelo. Niko se dosad nije usudio da tako razgovara s njim. Stavio je svoju ruku na dršku revolvera.

Međutim, tog trenutka između njih je stala Ketī Džekson.

— Prestanite! — viknu ona. — Ostavi na miru moga budućeg supruga, tata! A ti Šejne, nemoj da ljutiš svoga budućeg tasta. Morate se lepo slagati, inače ćete me upoznati!

Zapadnjak je primetio kako su se Rokdejl i Barstou iscerili.

Bilo mu je jasno da pred njim stoji nešto što će biti mnogo teže nego ceo put u Monterej.

Kako, pobogu, da objasni toj lepoj Ketī Džekson da on nema nameru da se ženi?

Ali, sada šta je tu je. Valjda će vreme učinite svoje. Drugog izlaza nema.

K R A J

patuljci

iz zemlje čudesa
pripremili su za vas brojne nagrade!

Glavna nagrada je automobil YUGO-A!

Očekuju vas i druge vredne nagrade:
tri mopeda TOMOS A3 ML, dva televizora u boji,
pet kompjutera, deset bicikla, 200 majica
sa likovima patuljaka i 1000 bedževa!

